Bog se je odločil pokončati hudobno človeštvo. Noetov čas. Noe zgradi barko, potop in do konca Noetovega življenja. Primerjava s Svetim pismom.

Nevera glede napovedi konca v današnjem času. >>>

94/2 Ob Svojem vnovičnem prihodu ne bom več rojen v nekem kraju iz ženske kot otrok; kajti to telo bo ostalo poveličano kakor Jaz (Jezus), kot večni duh, in zato nikoli ne bom potreboval drugega telesa tako, kot si mislil. 3 Najprej bom nevidno prišel v nebeških oblakih, to naj bi pomenilo: Najprej se bom začel ljudem približevati po resničnih vidcih, modrecih in na novo prebujenih prerokih. Tisti čas bodo prerokovala tudi dekleta in mladeniči sanjali žive sanje in iz teh napovedovali ljudem Moj prihodnost (Joel 3,1) ; številni jim bodo prisluhnili in se poboljšali. Toda svet jih bo imel za nore sanjače in jim ne bo verjel - tako se je namreč dogajalo tudi prerokom. 4 Prav tako bom od časa do časa prebudil ljudi, ki jim bom vse, kar se dogaja in govori ob tej Moji navzočnosti zdaj, prelil skozi srce v pero, in potem bo to preprosto zapisano na značilni, tedanjim ljudem dobro znani umetelni način in se zelo hitro, v nekaj tednih in dneh, pomnožilo v številnih tisočih povsem enakih primerkih ter tako prišlo do ljudi; ker pa bodo tedaj skoraj vsi ljudje znali brati in pisati, bodo nove knjige lahko tudi sami brali in razumeli. 5 Tako bo Moj na novo podani nebeški nauk prišel do vseh ljudi po vsej zemlji veliko hitreje in učinkoviteje, kakor se širi zdaj po v Mojem imenu odposlanih, od ust do ust. 6 Ko bo tako Moj nauk prišel med voljne in v veri dejavne ljudi in bo vsaj tretjina človeštva obveščena o tem, bom tu in tam osebno in živo vidno prišel k tistim, ki Me bodo najbolj ljubili, ki bodo najbolj hrepeneli po Mojem vnovicnem prihodu ter pri tem močno in živo verovali. 7 Iz njih bom izoblikoval skupnosti, ki jim ne bo mogla kljubovati in se jim upirati nobena posvetna oblast več; kajti Jaz bom njihov pastir in njihov večno nepremagljivi junak ter bom sodil vse mrtve in slepe posvetneže. In tako bom zemljo očistil njene stare nesnage. 8 V času novih vidcev in prerokov pa bodo ljudje zelo potrti in v tolikšni stiski, kakršne na tej zemlji še ni bilo (Mt 24,21); toda tako bo zaradi Mojih tedanjih izbrancev le malo časa, da ti ne bi trpeli škode na svoji poti v blaženost. 9 Ampak v to deželo, kjer Me že zdaj judje iz templja kot zločinca preganjajo iz kraja v kraj, in jo bodo v tistem času uničili najhujši pogani, osebno ne bom več prišel, da bi poučeval in tolažil slabotne. Bom pa v deželah nekega drugega dela sveta, ki ga zdaj naseljujejo pogani, ustanovil novo kraljestvo, kraljestvo miru, sloge, ljubezni in trajne žive vere, kjer ljudje, ki bodo hodili v Moji luči, ne bodo več poznali strahu pred telesno smrtjo ter se bodo neprenehoma sporazumevali z nebeškimi angeli in bodo v stiku z njimi. JVE 9

1MZ 6,11 - 9,29

6/11 Zemlja pa je bila vedno bolj sprijena pred Bogom in polna nasilja. 12 Bog je pogledal na zemljo in glej, bila je pokvarjena; vse meso je spridilo svojo pot na zemlji. 13 Bog je rekel Noetu: »Sklenil sem, da je prišel konec vsega mesa, kajti napolnili so zemljo z nasiljem, zato, glej, jih bom uničil z zemljo vred.« 14 »Ti pa si izdelaj ladjo iz cipresovega lesa. Narêdi jo z več prostori in jo od znotraj in od zunaj premaži z zemeljsko smolo. 15 Takole jo narêdi: ladja naj bo dolga tristo komolcev, široka petdeset in visoka trideset komolcev. 16 Zgoraj naredi ladji streho, en komolec nad njo jo postavi, in ob strani napravi vhod v ladjo. Narêdi jo tako, da bo imela spodnji, srednji in zgornji oddelek. 17 Glej, zlil bom vode potopa na zemljo, da uničim vse meso pod nebom, v katerem je dih življenja. Vse, kar je na zemlji, bo preminilo. 18 S teboj pa sklepam zavezo. Pojdi torej v ladjo ti in s teboj tvoji sinovi, tvoja žena in žene tvojih sinov! 19 In od vseh živali, od vsega mesa, spravi po dvoje v ladjo, da bodo skupaj s teboj ostale pri življenju! Naj bodo samci in samice! 20 Od ptic po njihovih vrstah, od živine po njenih vrstah in od vse laznine na zemlji po njenih vrstah, od vsake vrste naj po dve živali prideta k tebi, da bodo ostale pri življenju. 21 Ti pa si vzemi vsakršnega živeža, kar boš potreboval za hrano, in ga spravi pri sebi, da se boste mogli hraniti ti in oni.« 22 Noe je to storil; prav tako, kakor mu je Bog zapovedal, tako je storil.

7/1 Gospod je rekel Noetu: »Pojdi v ladjo ti in vsa tvoja družina, kajti vidim, da si sredi tega rodu pravičen pred menoj. 2 Od vseh čistih živali vzemi s seboj po sedem parov, samce in samice, od živali pa, ki niso čiste, vzemi po dvoje, samca in samico. 3 Tudi od ptic neba vzemi od vsake vrste po sedem parov, samce in samice, da ohraniš pri življenju zarod po vsej zemlji. 4 Kajti še sedem dni in storil bom, da bo deževalo na zemljo štirideset dni in štirideset noči in iztrebil bom s površja zemlje vsa bitja, ki sem jih naredil.« 5 Noe je storil vse tako, kakor mu je zapovedal Gospod. 6 Noe je bil star šeststo let, ko so nastopile vode potopa na zemlji. 7 Noe in z njim njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov so šli v ladjo, da bi se rešili pred vodami potopa. 8 Od čistih živali in od živali, ki niso čiste, od ptic in od vsega, kar lazi po zemlji, 9 so prišli po dva in dva k Noetu v ladjo, samci in samice, kakor je Bog zapovedal Noetu. 10 Po sedmih dneh so vode potopa prišle na zemljo. 11 V šeststotem letu Noetovega življenja, na sedemnajsti dan drugega meseca, so začeli bruhati vsi studenci velikih globin in odprle so se nebesne zapornice. 12 Štirideset dni in štirideset noči je deževalo na zemljo. 13 Prav ta dan so šli Noe, njegovi sinovi Sem, Ham in Jafet in z njimi Noetova žena ter tri žene njegovih sinov v ladjo. 14 Ti, vse zveri po njihovih vrstah, vsa živina po njenih vrstah in vsa laznina, ki se plazi po zemlji, po njenih vrstah in vse ptice po njihovih vrstah, vse, kar ima perje in peruti, 15 vse to je prišlo k Noetu v ladjo, po dva in dva od vsega mesa, v katerem je dih življenja. 16 Prišli in vstopili so torej samci in samice od vsega mesa, kakor mu je Bog zapovedal. Gospod pa je zaprl vrata za njim. 17 In potop je bil na zemlji štirideset dni. Vode so narasle in vzdignile ladjo, tako da je splavala nad zemljo. 18 Vode so se dvignile in zelo narasle na zemlji, ladja pa je plavala na vodi. 19 Vode so čedalje huje naraščale na zemlji in pokrile vse visoke gore, kar jih je pod vsem nebom. 20 Vzdignile so se za

petnajst komolcev nad vrhove in pokrile gore. 21 Tako je preminilo vse meso, ki se je gibalo po zemlji: ptice, živina, zveri in vsa drobna bitja, ki mrgolijo po zemlji, in vsi ljudje. 22 Pomrlo je vse, kar je imelo v nosnicah dih življenja in je živelo na kopnem. 23 Iztrebil je s površja zemlje vse, kar živi: ljudi in živino, laznino in ptice neba; iztrebljeni so bili z zemlje. Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji. 24 Vode so naraščale na zemlji sto petdeset dni.

8/1 Bog pa se je spomnil Noeta, vseh zveri in živine, ki je bila z njim v ladji. Storil je, da je zapihal veter prek zemlje, in vode so začele upadati. 2 Zaprli so se studenci globin in nebesne zapornice in ponehal je dež z neba. 3 Polagoma so vode odtekale z zemlje, po sto petdesetih dneh so začele upadati. 4 Sedemnajsti dan sedmega meseca je ladja obstala na ararátskih gorah. 5 Vode so še naprej upadale vse do desetega meseca; prvi dan desetega meseca so se prikazali vrhovi gora. 6 Preteklo je še štirideset dni in Noe je odprl lino, ki jo je naredil na ladji, 7 in izpustil krokarja. Ta je odletel, a se je vračal in spet vzletaval, dokler vode na zemlji niso usahnile. 8 Nato je Noe spustil golobico, da bi ugotovil, ali so vode odtekle s površja zemlje. 9 Toda golobica ni našla počivališča, kamor bi stopila, in vrnila se je k njemu v ladjo, kajti voda je še vedno prekrivala zemljo. Iztegnil je roko, jo prijel in spravil k sebi v ladjo. 10 Počakal je še sedem dni in nato je spet poslal golobico iz ladje. 11 Proti večeru se je golobica vrnila in glej, v kljunu je imela zeleno oljčno vejico. Zdaj je Noe vedel, da so vode na zemlji upadle. 12 Počakal je še sedem dni. Spet je spustil golobico, a se ni več vrnila. 13 Prvi dan prvega meseca v šeststoprvem letu so vode izginile z zemlje. Noe je odkril streho na ladji, pogledal in glej, površina zemlje se je začela sušiti. 14 Sedemindvajseti dan drugega meseca je bila zemlja suha. 15 Bog je spregovoril Noetu in rekel: 16 »Pojdi iz ladje ti in tvoja žena, tvoji sinovi in žene tvojih sinov! 17 S teboj naj odidejo vse živali, ki so pri tebi, od vsega mesa: ptice, živina in vsa laznina, ki se plazi po zemlji. Razkropijo naj se po zemlji, naj se plodijo in množijo na njej!« 18 Noe je torej stopil ven, prav tako njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov. 19 Vse živali, vsa laznina in vse ptice, vse, kar se giblje na zemlji, je šlo iz ladje po svojih rodovih. 20 Noe je postavil Gospodu oltar in vzel od vse čiste živine in od vseh čistih ptic ter daroval žgalne daritve na oltarju. 21 Gospod je zaduhal prijetni vonj in Gospod je rekel v svojem srcu: »Ne bom več preklel zemlje zaradi človeka, kajti mišljenje človekovega srca je hudobno od njegove mladosti. Ne bom več udaril vsega živega, kakor sem storil. 22 Dokler bo trajala zemlja – ne setev ne žetev, ne mraz ne vročina, ne poletje ne zima, ne dan ne noč ne bodo prenehali.«

9/1 Bog je blagoslovil Noeta in njegove sinove in jim rekel: »Bodite rodovitni in se množite ter napolnite zemljo! 2 Vse živali zemlje in vse ptice neba naj se vas bojijo in trepetajo pred vami. Tudi vse, kar se giblje po zemlji, in vse ribe morja, vse to bodi v vaši oblasti. 3 Vse, kar se giblje in živi, naj vam bo za živež, tudi vse zelene rastline vam dajem. 4 Le mesa skupaj z življenjem, to je s krvjo, ne smete jesti. 5 Tudi za vašo kri, ki je vaše življenje, bom terjal račun od vsake živali. Terjal ga bom tudi od človeka; od vsakogar bom terjal račun o življenju njegovega brata. 6 Če kdo prelije človeško kri, bo človek prelil njegovo kri. Zakaj po svoji podobi je Bog naredil človeka. 7 Vi pa bodite rodovitni in se množite, bodite številni na zemlji in namnožite se na njej!« 8 Potem je Bog rekel Noetu in njegovim sinovom: 9 »Glejte, zavezo sklepam z vami in vašim potomstvom, ki pride za vami, 10 pa tudi z vsemi živimi bitji, ki so pri vas: s pticami, z živino in z vsemi zvermi zemlje, ki so pri vas, z vsemi, ki so prišle iz ladje. 11 Tako sklepam zavezo z vami in ne bom več iztrebil vsega mesa z vodami potopa. Ne bo več potopa, ki bi opustošil zemljo.« 12 Bog je rekel: »To je znamenje zaveze, ki jo sklepam med seboj in vami in med vsemi živimi bitji, ki so pri vas, za vse prihodnje rodove. 13 Svojo mavrico postavljam v oblake in bo v znamenje zaveze med menoj in zemljo. 14 In kadar bom zbral oblake nad zemljo in se bo v oblakih prikazala mavrica, 15 tedaj se bom spomnil svoje zaveze, ki je med menoj in vami in vsemi živimi bitji in vsem mesom; vode ne bodo nikoli več narasle v potop, da bi iztrebile vse meso. 16 Kadar bo v oblakih, jo bom pogledal in se spomnil večne zaveze med Bogom in vsemi živimi bitji in vsem mesom, ki je na zemlji.« 17 Bog je rekel Noetu: »To je znamenje zaveze, ki sem jo sklenil med seboj in vsem mesom, ki je na zemlji.« 18 Noetovi sinovi, ki so odšli iz ladje, so bili Sem, Ham in Jafet. Ham je Kánaanov oče. 19 Trije so bili Noetovi sinovi in ti so obljudili vso zemljo. 20 Tedaj je Noe, mož zemlje, začel saditi vinograd. 21 Ko pa je pil vino, se je napil in nag obležal sredi svojega šotora. 22 Ham, Kánaanov oče, je videl nagoto svojega očeta in je šel to pravit obema bratoma, ki sta bila zunaj. 23 Sem in Jafet pa sta vzela plašč, si ga dala na ramena, šla zadenjsko in pokrila nagoto svojega očeta. Obrnjena sta bila torej proč, tako da nista videla njegove nagote. 24 Ko se je Noe prebudil iz vinske omame in izvedel, kaj mu je storil njegov mlajši sin, 25 je rekel: »Preklet bodi Kánaan; bodi hlapec hlapcev svojih bratov!« 26 Potem je rekel: »Blagoslovljen Gospod, Semov Bog; Kánaan mu bodi za hlapca! 27 Naj Bog razširi Jafetov prostor, naj ga naseli v Semovih šotorih in Kánaan mu bodi za hlapca!« 28 Noe je po potopu živel še tristo petdeset let. 29 Vseh Noetovih dni je bilo torej devetsto petdeset let. Potem je umrl.

Božje gospodarjenje 8 PDF>>>

Jakob Lorber

332. Poglavje

Mahal pri Noetu. Mahalovo poročilo o stanju ljudstva v globinah. Žalost Noeta in Mahala.

1 V desetih dneh je Mahal prispel na še vedno svete višine k Noetu, ki mu je že s precejšnje razdalje prihajal naproti.
2 Ko sta se stara brata srečala, sta se objela in bila oba zelo vesela, da se spet vidita.
3 Noe je takoj vprašal Mahala kakšne so razmere v nižavju in ali se ljudje v kraljestvu obračajo h Gospodu ali zmeraj bolj v svet.
4 In Mahal je odgovoril: »O brat, popolna brezbrižnost vseh ljudstev, ki sem jih popolnoma spoznal na mojih obsežnih potovanjih, je glavni razlog, da sem že tukaj.
5 Še vedno sem bil poln najboljšega upanja, da bom z Gospodovo milostjo uspel ljudi po njihovih kraljih in knezih pridobiti za Boga; toda pred desetimi dnevi mi je Gospod jasno prikazal, kako je s človeštvom na Zemlji, in potemtakem tudi jasno spoznanje, da se tega pri ljudeh s čudeži niti s kakšnimi drugimi sredstvi ne da doseči.
6 Kajti tako zelo so obrnjeni v svet, da je v njih ves duh popolnoma propadel; če pa v človeku ne vlada več duh, kako bi lahko sprejel duhovno in božansko v sebi?!
7 Če bi šlo le za nekaj ljudi, bi bilo lažje verjeti, da je spreobrnitev teh nekaj mogoča; toda kaj lahko posamezen človek stori proti toliko milijonom trdovratnih brezbožnežev?!
8 Morda te nekaj časa poslušajo, potem pa ti kmalu, popolnoma brezbrižni, obrnejo hrbet, Če gre vse dobro, se ti bodo bodisi posmehovali in celo usmilili ali kot norca pomilovali; ko pa gre malo slabše te bodo šibali, zaprli in celo vzeli življenje! Kajti povem ti: človeško življenje šteje v globinah prav toliko, kot tukaj življenje komarja!
9 O brat, tresem se, ko zdaj razmišljam o globinah! Resnično, v peklu, za katerega že dolgo vemo, je skoraj bolje!«
10 Ko je Noe slišal takšen opis od svojega brata Mahala, je globoko zavzdihnil in rekel: »Torej je prav tako, kot mi je Gospod pokazal v duhu! O ti svet, ti svet, zakaj ne želiš biti kaznovan od tako blagega Božjega duha in hočeš raje sodbo in svoje večno uničenje?!«
11 Potem sta se brata povsem molče odpravila na vrh višin, kjer je nekoč živel Adam, in skupaj zajokala nad tako čudovito ustvarjeno Zemljo.
12 In Mahal je tudi kmalu opazil že skoraj dokončano veliko barko in bil zelo presenečen, kako je gradnja v tako kratkem času napredovala do take popolnosti.

333. Poglavje
Mahalovo zanimanje za barko. Noetova pripoved o zgodovini barke. Propad ljudi in veliko Božje potrpljenje.

1 Potem, ko si je Mahal natančno ogledal veliko barko od znotraj in zunaj, je rekel Noetu: »Brat, povej mi, kako se je pravzaprav zgodilo, da ti je Gospod zaukazal to nenavadno gradnjo! Nekaj o tem vem, - vendar mi povsem natančno in tako tudi popolnoma jasno zadeva ni poznana; zato mi jo podrobno razloži, da bom tudi jaz pravočasno vedel, kaj bom moral storiti!«
2 In Noe je rekel Mahalu: »Brat, ti poznaš čase, ko so se ljudje na Zemlji v Lamehovem času začeli zelo razmnoževati in imeli lepe hčere; in veš, kako so Božji otroci višin, ko so to opazili, potem kmalu začeli zapuščati svete višine in se izseljevati navzdol na zemeljske ravnice in kako so tam vzeli hčere ljudi, ki so jih želeli in z njimi spočeli otroke!
3 Ko so bile zato Božje višine, ki jih je za Svoje otroke Gospod tako visoko in obilno blagoslovil, skoraj popolnoma brez moških, saj so celo možje, ki so imeli družine svoje žene zapustili in se preselili navzdol, da bi si poiskali hčere ljudi v globinah, so jim potem v globine tudi kmalu sledile mnoge zapuščene žene in se spodaj poročile s sinovi Zemlje -, glej, mi je kmalu zatem Gospod rekel:
4 »Noe, glej, ljudje ne želijo biti več kaznovani z Mojim duhom, ker so postali čisto meso! Vendar jim bom kljub temu dal rok stodvajsetih let!«
5 Ko mi je to govoril Gospod, si bil navzoč; tako tudi veš, kaj vse smo potem po Božji volji storili v sto trdih letih, da bi spreobrnili Božje otroke, ki so postali najbolj zemeljski ljudje, in to vse brez najmanjšega trajnega uspeha!
6 Kajti Božji otroci so zaplodili s hčerami ljudi mogočne in slavne ljudi; ti so postali mojstri vseh vrst pred Bogom slabih stvari, in postali tudi tirani otrokom sveta ter se med seboj nenehno vojskovali iz čisto vladoželjnih razlogov. In v takšnih okoliščinah je preteklo sto in več let!
7 Ker je Gospod videl, da ljudje kljub Njegovim vsakodnevnim opominom, ne samo, da se niso spreobrnili, ampak so v svoji hudobiji postali zmeraj večji in močnejši, in kako vse njihove misli in prizadevanja postajajo le vedno bolj zla, - glej, se je On pokesal, da je ustvaril ljudi na Zemlji in se zato v Svojem srcu zelo razžalostil!
8 In glej, v tem času – približno pred dvakrat sedmimi leti mi je potem Gospod spet govoril: »Noe, poslušaj, ljudi ki Sem jih

ustvaril, želim iztrebiti z Zemlje; od ljudi do živali in od črvov do ptic po nebom; kajti žal mi je, da Sem jih ustvaril na tej Zemlji!«
9 Toda jaz Noe, sem vseeno našel milost pred Bogom, in me On ni štel med ljudi na Zemlji, ki so postali zlobni! In glej, Bog je v tem času zopet pogledal na Zemljo; ta pa je bila pred Njegovimi očmi pokvarjena in polna hudobije!
10 Bog se jih je hotel kljub temu usmiliti in poslal k pokvarjenim ljudem glasnike. Glasniki pa so govorili gluhim ušesom, ker so jih imeli za popolnoma navadne ljudi, tako da jih niso imeli za mar in jih niso upoštevali.
11 Potem je Gospod v zelo kratkem času spet pogledal na Zemljo in mi rekel: »Noe, poslušaj! Vse Moje prizadevanje in ljubezen je zaman! Vsemu mesu bom naredil konec, kajti Zemlja je polna človeške hudobije! In zdaj glej, ko jih Bom vse pokončal skupaj z zemljo!«
12 In glej, v tem času sem moral, kot veš, posekati drevesa za gradnjo barke, ki zdaj razen nekaj malenkosti stoji dokončana pred nama! Če pa želiš tudi podrobneje spoznati načrt gradnje, potem ti bom to naznanil z Gospodovimi lastnimi besedami!«
13 In Mahal je Noeta za to prosil, in Noe je rekel Mahalu: Najprej pridi v mojo hišo, da se v Gospodovem Imenu okrepčava, potem ti bom razkril načrt gradnje te velike barke!
14 In Mahal je storil po Noetovi želji!

334. Poglavje
Noetovo poročilo o Božjem načrtu gradnje barke. Mahalova žalost zaradi njegove izključenosti iz barke.

1 Ko je Noe s svojim bratom Mahalom in njegovimi otroki in z lastno ženo in s svojimi otroki okrepil telo, je rekel Mahalu:
2 »No, brat Mahal, če me hočeš poslušati, ti bom razložil Božji načrt za gradnjo te velike barke!«
3 In Mahal ga je prosil za to, rekoč: »Ja, moj najbolj cenjeni brat, stori to. Ponovno te prosim zato, da bom iz tega sprevidel, kaj bom moral jaz narediti!«
4 Ko je Mahal to izgovoril, mu je Noe rekel: »No dobro, torej poslušaj! Toda prosim te, da se ne razjeziš, kajti potem bi moral sam sebe kriviti, če te bo razjedala tvoja lastna jeza!
5 In Mahal je Noetu zagotovil, da se ne bo nikoli razjezil, tudi če bi mu Gospod na goli hrbet vrgel goreč trnov grm!
6 Nato je Noe rekel: »Torej poslušaj, kajti tako mi je kmalu zatem Gospod Bog Zebaoth govoril, ko je bila posekana jelovina okleščena:
7 »Noe! Naredi zaprto barko iz jelovine in v njej naredi komore ter jih zatesni s smolo od znotraj in od zunaj; barko pa naredi tako: tristo laktov dolgo, petdeset laktov široko in trideset laktov visoko. (En laket je bil enak polovici klaftra).
8 Narediti ji boš moral samo eno okno, in to na vrhu strehe, in sicer en laket veliko (enake dolžine in širine) ter ga obdati z enako velikimi vratci iz desk, da ga tesno zaprejo.
9 Vhodna vrata moraš postaviti na sredino ene strani barke! Barka mora biti od spodaj do vrha razdeljena v tri ločena nadstropja, tako da ima celotna barka eno najnižje, eno v sredini in eno na vrhu za ljudi in njihove potrebe.«
10 Jaz, Noe, pa sem še naprej poizvedoval o Gospodovi volji, in vprašal, čemu naj bi ta barka služila.
11 In Gospod mi je znova rekel: »Noe, glej, nad grehe na Zemlji želim spustiti silno poplavo, da uničim vse meso, v katerem je živ dih pod nebom; in vse kar je na Zemlji mora propasti!
12 Toda s teboj želim skleniti zavezo! Na barko pojdi ti s svojimi sinovi in s svojo ženo ter z ženami tvojih sinov.
13 Poleg tega moraš dati v barko tudi vse vrste živali od vsega mesa; od vsake en par, enega samca in eno samico, da ostanejo živi pri tebi!
14 Od vseh vrst ptic, od vseh vrst goveda in od vseh vrst laznine na zemlji, mora iti k tebi en par v barko, da ostanejo živi.
15 S seboj moraš vzeti vse vrste hrane in jo zbrati v primernih količinah, da bo služila za prehrano tebi in živalim!«
16 Vendar sem padel pred Gospoda na svoje obličje in jokal in prosil: »Gospod, kako naj jaz, šibak človek, vse to storim? Kje bom ujel vse te živali, in kje našel pravo hrano zanje? Kje bom dobil za vse mesojede meso, in kje travo za vse velike rastlinojede živali, in od kod meni neznano hrano za vso laznino – Kdaj, o Gospod bom skončal delo na veliki barki?«
17 Tedaj je Gospod rekel: »Noe, ne skrbi, ampak se loti dela in Jaz ti bom pomagal, da ne boš občutil težkega dela!«
18 In glej, brat, lotil sem se dela, in vse se je samo čudovito uredilo, tako da sem imel z nekaj svojimi pomočniki lahko delo. Barka se je iz dneva v dan silno večala in je zdaj dokončana, razen majhnih okenskih vrat na strehi!
19 Torej, tak je bil načrt gradnje in tako je sedaj tudi dokončano delo!«
20 Ko je Mahal to slišal, je postal neizmerno žalosten, kajti ni slišal, da bi šel lahko tudi on na barko.
21 Naslednji dogodki, - v nadaljevanju! ...

335. Poglavje
Noe opominja svojega brata. Slepota Mahala, prepričanega v svojo pravičnost in njegov spor z Bogom.

1 Toda Noe je kmalu opazil veliko notranjo žalost svojega brata Mahala in njegovih otrok; kajti vsi so bili zelo pretreseni, ko so slišali, da je samo Noe s svojo družino našel milost pred Bogom.
2 Zato je Noe rekel Mahalu: »Brat, zakaj si se zdaj užalostil? Ali mi nisi dal prej besede, da se ne boš razjezil, čeprav bi ti Gospod na goli hrbet vrgel goreč trnov grm?!
3 O brat, kako držiš meni dano tako visoko zastavljeno besedo?! Ali ne veš, kako dober je Gospod in ne poznaš Njegovega neskončnega potrpljenja in Njegovega večnega brezmejnega usmiljenja?!
4 Povej mi, - kdaj še ni Gospod nekoga uslišal, če se je skesan spet v pravi ljubezni svojega srca obrnil Nanj, kot pravi otrok na svojega edinega pravega in resničnega Očeta?! Enako naredi tudi ti in zagotovo ti ne bo treba biti tako žalosten!«
5 Nato je opominjani Mahal rekel Noetu: »O brat, pokaži mi en greh, ki sem ga kdaj koli zagrešil zoper Boga Gospoda in potem bom zato vse svoje življenje žaloval in jokal in ponižno prosil za odpuščanje in usmiljenje!
6 Ali nisem tako čist, kot si ti? Torej, zakaj me hoče Gospod soditi? Kaj sem storil narobe pred Njegovimi očmi, da me zato ne spusti na barko?
7 Hotel sem najti svoje otroke v globinah, kamor je Gospod Sam poslal Waltarja, ko pa je bil spodaj, ga je pustil, da je propadel in umrl, - brat, ali je bila to moja krivda? Kdaj sem prej grešil in kdaj pozneje, da me je Gospod tako prizadel?
8 Toda rekel si, da je Gospod obžaloval, ker je ustvaril ljudi! Če je tako, kaj je potem zemeljski človek? Glej, povem ti: on je Božji greh! – Mislil sem, da Bog ni sposoben grešiti?!
9 Ker pa je Gospod do mene, ki sem bil vedno pravičen, tako brezvestno ravnal in zoper mene celo sramotno grešil, sedaj verjamem, da tudi Bog lahko greši! Kajti brez greha ni kesanja; in kdor pravi: 'Žal mi je!', je grešil!
10 Zato pravim: Bog me ne more obtožiti nobenega greha; vendar pa Mu jaz želim pokazati Njegov greh proti meni, vedno pravičnemu!«
11 Noe je bil zgrožen, ko je slišal take besede od Mahala.
12 Toda Mahal je jezno vstal in šel s svojimi otroki na vrh višin.

336. Poglavje
Mahal s svojimi otroki na vrhu višin. Kisarelovo resno vprašanje očetu Mahalu o tem, kako lahko Bog greši. Mahalovi očitki zoper Boga.

1 Ko je bil Mahal v svoji jezi zoper Boga na vrhu višin s svojimi štirimi otroki, je k njemu pristopil njegov sin Kisarel in mu rekel:
2 »Oče, povej nam, - nam, tvojim otrokom, povej, ali si to, kar si govoril Noetu, mislil popolnoma resno?
3 Kajti glej, ne morem razumeti, kako lahko obdolžiš Boga, da greši proti tebi! Kako je mogoče, da bi bil Bog grešnik? Proti komu in zakaj? Proti nam, proti Njegovim drugim bitjem ali morda proti Samemu Sebi? Toda kako si je lahko kaj takega sploh mogoče zamisliti, ker je Bog Sam temeljni zakon v vseh stvareh, tako kot je Njegov prvotni vzrok v Njemu Samem?!
4 O oče, samo spomni se, da je Bog vsemogočen od večnosti; mi pa smo proti Njemu le nemočni črvi v prahu! Ali nas ne more nenadoma pokončati, če smo proti Njegovemu Redu?!«
5 In Mahal je rekel svojemu sinu: »Govoriš tako, kakor razumeš! Torej ne veš, kaj Bog namerava?!
6 Glej, On hoče in bo najpozneje v petih do šestih letih celotno Zemljo potopil z nebeško povodnjijo! In potem bo vse v teh valovih našlo smrt, samo Noe bo ostal s svojo družino in živalmi, ki jih bo vzel v svojo barko!
7 Povej, ali ne bi bilo bolje, da bi Bog med ljudmi obudil modre učitelje, obdarjene z neko čudežno močjo, ki bi človeštvo vedno usmerjalo k Njemu, kot da jih z enim zamahom ubije toliko milijonov?!
8 Le kdo je kriv, če ljudje pozabijo na Božje kot na Samega Boga?!
9 Rad se enkrat na tisoč let razodene nekaterim ljudem, druge pa zapusti. Če pa mu niso všeč, potem sodi vsem enako, tistim, ki imajo vedenje in nevednim, učenim in neukim!
10 In tako bodo v šestih letih utonili slepi, kot tisti z vednostjo! In zakaj? Zato, ker o Bogu vedo malo ali nič, saj niso imeli nikoli sreče, da bi od Njega kaj slišali! Toda tudi mi se bomo utopili, četudi Boga zelo dobro poznamo, in to zato, ker je taka Božja volja!
11 Če bi bili kamni, potem bi z nami lahko zagotovo s polno pravico naredil, kar bi želel; toda ustvaril nas je kot svobodna bitja! In zdaj nas hoče uničiti v naši svobodi, ki nam jo je Sam dal, in glej, to je Božji greh do nas; ali pa smo kot napaka, torej greh Njegove modrosti in moči! Ali zdaj razumeš Božji greh do nas?«

12 Dalje dogajanje – v nadaljevanju!

337. Poglavje
Noe svojemu bratu Mahalu odpira oči o njegovi glavni napaki. Domnevna pravičnost, kot začetek napuha. Mahalov izziv Bogu. Bog se pojavi.

1. Vendar je tudi Noe kmalu prišel na vrh višin in našel brata in njegove čudovite otroke, ki so drug drugega zmedeno gledali; toda on je šel k Mahalu in mu rekel:
2. »Poslušaj me, brat! Glej, obtožil si Boga za greh proti tebi, ker si o sebi mislil, da si najbolj pravičen človek na vsej Zemlji, in to zato, ker ti je gotovo morala povedati tvoja vest, da še nikoli nisi grešil pred Bogom, ker si Njegove zapovedi vedno najstrožje dosledno upošteval!
3. Toda glej, ravno ta tvoja velika čistost vesti je v tebi ustvarila določen občutek zmagoslavja in s tem veliko samozadovoljnost, in si se zavoljo tega pogosto spraševal: 'Ali lahko Bog od večnosti živi na bolj čist in pravičen način, kot jaz v tem mojem času?!'
4. In potem ti je tvoja najbolj zmagoslavna čista vest vedno odgovorila: 'Ne, Bog v svojem odnosu kot Bog, nikoli ne more biti bolj čist, kot sem jaz v svojem odnosu kot človek do Boga in tako tudi do človeka!'
5. Glej, brat, ta zmagoslavna pravičnost je za Boga Gospoda še manj prijetna kot katerokoli protizakonito dejanje, ki se šteje za greh; kajti potem je to v osnovi že koren napuha, ki mora ven iz človeka, če ta želi imeti neko vrednost pred Bogom.
6. Toda ni te samo tvoj pravičen napuh v Gospodovih očeh naredil neprijaznega, ampak še bolj naslednja tvoja modrost, ki iz tega izhaja, in sicer:
7. 'Ker sem že tako čist in pravičen kot sam Bog, vendar vseeno ne smem biti svet, ker je Božja svetost nedotakljiva, bom kljub temu sam v mojih človeških odnosih deloval bolj popolno kot sam Bog!
8. Da pa Bog v Svojih dejanjih vedno deluje nepopolno, in šele potem, ko po nekaj neuspehih napravi popolnost, sem se naučil iz vseh Njegovih stvaritev!
9. Kajti nikjer na vsej Zemlji ni ničesar popolnega in dovršenega! Nobena stvar ni povsem brezmadežna, tudi samo sonce ni popolnoma čisto, in luna je nepopolna v vsem svojem videzu in nepopolna je svetloba zvezd!
10. Zato v svoji sferi kot človek želim in lahko presežem Boga z vsakim svojim dejanjem, kajti vsako svoje dejanje želim tako narediti, da je takoj dovršeno in ne bi potrebovalo nobene poprave!
11. Če pa nepopolna materija, ki jo je ustvaril Bog, ne omogoča popolnega dokončanja dela, bi morala biti kljub temu v mojih mislih in hotenjih kot dokončana; toda kar bi lahko bilo v mojih resničnih delih nepopolno kot posledica nepopolne materije, ki jo je ustvaril Bog, mora Stvarnik prevzeti krivdo za to!'
12. Zdaj vidiš, moj brat! Na ta način je zate Gospod že dolgo veljal kot grešnik proti tebi, in to je bilo slabo seme v tebi, iz katerega je zdaj nastal glasen in trpek plod! Kajti zdaj glasno očitaš Bogu, da je grešil zoper tebe!
13. Ali meniš, da takšna obtožba ni greh pred Bogom?! Ali pa misliš, da bo Bog moral hoditi v tvojo šolo, da bo postal popoln Bog ?!
14. O brat, zato smatraj to za tvojo veliko napako; prepoznaj jo kot najhujši greh in se pokesaj in Gospod v času sodbe in stiske ne bo zaprl barke pred teboj!«
15. Toda Mahal je dejal: »Brat, s tabo se nimam kaj prerekati, ti pa posredovati; ker sem s tabo živel kot pravi brat in nikoli nisem z enim zlogom ogrožal tvoje rodovno vodstvo!
16. Zadeva se tiče samo Boga in mene! Njegovo svetost izzivam, da razsodiva o mojih dejanjih! Dokazati mi mora, kdaj sem grešil pred Njegovim obličjem!«
17. Tedaj je nastala mogočna nevihta in Gospod je viden prišel na vrh višin pred Mahala in Noeta.
18. Kaj je sledilo, - v nadaljevanju!

338. Poglavje
Božji pogovor z Mahalom. Mahalova izzivalna vprašanja Bogu in moder Božji odgovor. O naravi Božjega kesanja. Naravni vzroki potopa.

1 Vsi so se močno prestrašili, ko so po nevihti zagledali med njimi Gospoda, ki so Ga takoj prepoznali; in še samega Noeta je bilo zelo strah.
2 Toda Gospod je rekel Noetu: »Noe, ne boj se Me; ker nisem prišel, da bi sodil tebi, niti nikomur drugemu! Ker pa Me je tvoj brat Mahal pozval pred sodišče njegove modrosti in od Mene zahteva odgovor zaradi Mojega greha zoper njegovo

pravičnost, Sem moral priti, da rešim Mojo čast pred teboj in tvojimi otroki, kot tudi pred Mahalovimi otroki! In tako se torej pogovoriva z Mahalom!
3 Tedaj se je Gospod obrnil k Mahalu in mu rekel: »Mahal, Moj sin! Ker naj bi že grešil zoper tvojo pravičnost, potem Mi pokaži tak greh, kot greh vsem ljudem na Zemlji, - in Sem popolnoma pripravljen tukaj tisočkrat popraviti vse Moje grehe zoper tebe! Torej govori zdaj, Moj sin Mahal!«
4 Tedaj se je Mahal dvignil, in se zelo resno postavil pred Gospoda ter rekel: »Gospod, govori! Zakaj obžaluješ, da si ustvaril človeka? Že od večnosti Si videl kakšen bo človek! Kdo te je silil, da Si s človekom Sebi naprtil greh?!
5 Ali ne bi bilo neskončno bolje za nas ljudi, ki si nas ustvaril, če ne bi nikoli iz Tebe izstopili v samostojno bivanje in tudi bolje Zate, saj Ti zagotovo ne bi bilo treba reči: 'Žal Mi je!'?!
6 Kaj lahko še obžaluješ, razen greha, ki Si ga storil zaradi nepopolne človeške stvaritve, kar je tudi greh proti nam ljudem – in še posebej greh proti meni, ki lahko stojim svobodno nasproti Tebi in Te lahko v vsakem trenutku mojega življenja vprašam:
7 Gospod, pokaži mi od otroštva trenutek v mojem življenju, da sem grešil zoper Tvoj Red in bil od Tebe preklet, kot Si Ti nekoč preklel kačo! Če pa mi ne moreš pokazati nobenega greha, mi povej, zakaj hočeš soditi mene in zakaj ne tudi mojega brata!«
8 In Gospod je rekel: »O Mahal, kako grozno temno mora izgledati v tebi, da govoriš z Mano tako, kot še nobeno bitje ni z Menoj govorilo!
9 Povej Mi, ali je mogoče, da bi človek lahko bolj popolno razmišljal, kot tako svobodno postavljen zunaj Moje Vsemogočnosti, da se kot drugi bog lahko prepira z Menoj, svojim večnim vsemogočnim Stvarnikom, o svojem lastnem ustvarjenem redu!? Da je sam svoj sodnik in lahko greši zoper Moj Red, v katerem je sicer sojena vsa večna neskončnost?!«
10 Tedaj je Mahal molčal, kajti videl je nepojmljivo človekovo dovršenost v stanju njegove najvišje svobode.
11 Toda Gospod je nadaljeval: »Ali misliš, da je Moje kesanje podobno človekovemu, ki je grešil? O glej, tu si v veliki zmoti! Moje kesanje je le bolečina v Moji ljubezni, ki mora gledati, kako tako od Mene visoko postavljen človek presoja sam sebe in se ugonablja!
12 Ali misliš, da Sem zasnoval načrt, da bom človeku sodil in ga ugonobil? – Glej, vedno delam le nasprotno!
13 Toda, da ne bi človeku sodil v Moji Vsemogočnosti, moram sedaj žal dopustiti ljudem, da sami sebi s silo odpirajo zemeljske zapornice, iz katerih bo nastala mogočna poplava in vse se bo utopilo, kar diha na tem velikem bivalnem področju Zemlje!
14 Že dolgo prej Sem jo videl, zato Sem vedno opozarjal ljudi. Toda sedaj so celo proti Meni začeli vojno in hočejo s svojimi eksplozivnimi zrni uničiti vso Zemljo, saj zdaj tudi že razstreljujejo eno goro za drugo; in to je njihova lastna sodba!
15 Glej, pod gorami so velike vodne kotline, ki vsebujejo več kot tri milijone kubičnih milj vode, ta voda pa bo izbruhnila in se dvigala nad visoke gore tega vodnega področja in tudi s hlapi prekrila Zemljo, iz katerih bo silovito deževalo!
16 O povej, ali nisem storil prav, da Sem dovolil Noetu, edinemu ki Mi je še poslušen, zgraditi to barko, za rešitev vsaj njegovega življenja, ko Me že nihče drug noče več slišati?!
17 Torej, sedaj Mi pa povej, kdaj sem tebi prepovedal uporabo barke; potem bom zopet govoril!«
18 Mahal je spet molčal; toda Gospod je govoril dalje, kot sledi...

... 345. Poglavje
Angeli zbirajo hrano in živali določene za barko. Gospodovo pojasnilo. Izredna opozorilna znamenja pred veliko katastrofo.

1 Samoumevno je, da je teh dvanajst tisoč izjemnih glasnikov z nebes zlahka zbralo živali in tudi njihovo hrano.
2 Vendar bo to dejanje tukaj podrobneje omenjeno, tako da se kritiki sčasoma ne bodo več spraševali, kako je Noe živali zbral in kako je nahranil to ogromno menažerijo.
3 Kajti, če je Meni, Gospodu, vsekdar mogoče iz dneva v dan vzdrževati svetovno menažerijo, potem Mi je bilo takrat zagotovo mogoče tudi Noetovo menažerijo v barki približno pol leta vzdrževati!
4 Da so Moji angeli v tem času vidno opravljali vzdrževalne naloge za pobožnega Noeta in še za mnoge druge ljudi, se ne razlikuje od navadnega vsakodnevnega ohranjanja Mojih bitij; ker je to vedno enako opravilo za angele iz Mene in vidnost ne predstavlja nobene razlike.
5 Če bi bili ljudje v tem času prav tako pobožni, kot je bil Noe, bi tudi večkrat videli koliko številnih angelov je dan in noč popolnoma zaposlenih, da vzdržujejo Mojo veliko svetovno menažerijo; toda sedanji ljudje jih z grobimi posvetnimi očmi ne

bodo nikoli videli, ker so večinoma precej slabši kot v Noetovem času!
6 Če pa bi se kdo vprašal: 'Kako je bilo potem mogoče, da so v Noetovem času celo tudi popolnoma zlobni ljudje lahko videli, kako so angeli vodili živali in nosili hrano za te v velikih količinah?'
7 Tedaj pravim: to vedno stori Moje Usmiljenje pred splošno svetovno katastrofo, ki jo neumni ljudje vedno povzročijo zaradi svoje velike nevednosti v vseh stvareh sveta! Pred vsako nesrečo so ljudje vedno predhodno opozorjeni z izrednimi pojavi, da zapustijo kraj in gredo z iskrenim zaupanjem pod Mojo zaščito, kjer se jim zagotovo ne bo nič zlega pripetilo; vendar pa so ljudje kot blaženi posestniki, ki so zmeraj gluhi in slepi in so pogosto bolj neumni kot živali in raje pustijo, da jih doleti nesreča, kot da bi bili pozorni na znamenja in takoj odšli pod Mojo zaščito!
8 Če pa pustim, da so že pred manjšimi krajevnimi nesrečami nenavadna znamenja, koliko več jih bom storil pred tako veliko in splošno svetovno katastrofo, kot je bila v Noetovem času! Tako vesoljni potop zagotovo opravičuje prejšnjo vidno dejavnost angelov z nebes!
9 Vendar pa je res, da so takšni pojavi tudi sodba za ljudi; toda če se človek sooči z dvema zloma in mora enega izbrati, potem si gotovo najprej izbere manjše, da s tem morda odvrne večje zlo, - kot bo tudi majhna rana zagotovo prej zaceljena kakor velika! Če pa manjše zlo ni več dovolj, da bi ljudje pri Bogu poiskali zaščito, potem mora seveda slediti večje zlo, v katerem se mora potem to zlo končati.
10 Mislim, da je razlog za to vidno dejanje angelov zdaj dovolj nazorno prikazan, in tako se lahko sedaj že spet vrnemo k pripovedi!
11 O tem kakšno pozornost so vzbudili angeli, ko so zbrane živali vodili skozi Hanoh, bomo govorili prihodnjič!

346. Poglavje
Kolona angelov z izbranimi živalmi skozi Hanoh. Neuspešno zadnje opozorilo Hanohitom in njihovemu kralju. Vrnitev nebeških glasnikov na višine.

1 Ko so izjemni glasniki po štirih letih prišli v Hanoh z zbranimi živalmi, je to pri prebivalcih vzbudilo veliko pozornost, ker so ti glasniki vodili živali proste in ne v kletkah, kot je bilo sicer tudi že v tistem času običajno; še posebej pa je pritegnilo pozornost in občudovanje Hanohitov dejstvo, da je skoraj nešteto število živali vseh vrst, oblik, velikosti in lastnosti hodilo, kot jagnjeta ena za drugo v zelo mirnem redu.
2 Tako so glasniki potovali skozi vse ulice in ceste in vsem ljudem kričali: »Še kratek čas vam je dan; spreobrnite se k Bogu Gospodu in pojdite s polnim zaupanjem z nami navkreber na Noetove višine in vsi boste rešeni, kolikor vas bo želelo biti!
3 Kajti glejte, mi nismo ljudje, kot ste vi, kar vam kaže enaka poslušnost teh živali, ki so po svoji naravi različne, vendar nas kljub temu vse tako ubogajo, kot da so jagnjeta, medtem ko med njimi lahko vidite od slona do polha in tudi najbolj divje in velike živali!
4 Torej nam je dana velika moč! In tako je zdaj Noe za reševanje tisočih bitij pripravil le eno reševalno barko, zato v tej ne boste mogli najti zavetje, ker vas je na milijone, vendar to za vaše reševanje vseeno ni pomembno, kajti v primeru vaše resnične spreobrnitve k Bogu, zmoremo v trenutku zgraditi sto tisoč enakih reševalnih bark, v katerih vsi lahko varno pridete v obnovljeno Zemljo popolnoma nepoškodovani!
5 Poslušajte! To je zadnji Božji klic, ki prodira do vaših ušes! Vse pustite in mu sledite, kajti od zdaj bodo v enem letu vsa ta vaša prebivališča in zemljiška posestva tri tisoč klafter pod vodo in blatom!«
6 Vendar ta poziv ni imel nobenega učinka; ljudje so se tem domnevnim čarovnikom in krotilcem živali samo smejali, sicer pa so jih pustili, da so se neovirano pomikali naprej in kričali.
7 Tako so se vrnili tudi h kralju in ga povabili, da jim sledi.
8 Toda on jim sploh ni odgovoril, ampak jih je pustil, da so spet odšli, kot so prišli, ne da bi kaj opravili.
9 In glasniki so zelo žalostni odšli z zbranimi živalmi iz mesta na višine.
10 Kaj se je nato zgodilo, - v nadaljevanju!

347. Poglavje
Prihod angelskih glasnikov s svojo čredo do Noetove barke. Angeli urejajo namestitev živali. Zadnji rok za sprejem ljudi, ki iščejo zaščito

1 Ko so ti izjemni glasniki prišli z zbranimi živalmi na višine do Noeta, sta jim kmalu prišla nasproti Noe in njegov brat Mahal in se oba nista mogla dovolj načuditi nad velikim številom živali in njihovim zelo različnim oblikam ter mirnemu načinu vedenja.

2 Toda angeli so rekli Noetu: »Odprite vrata barke, da bomo lahko živalim določili pregrade, v katere jim bomo dali njihovo hrano, ki jo bodo zaužile dnevno po svojem notranjem nagonu toliko, kolikor jo potrebujejo za svoje preživetje!
3 Zato ti ni treba skrbeti za nič drugega, kot za vodo, kar pa bo zate lahko. Glej, ker bo barka do polovice njene višine v vodi, izvrtaj luknjo v srednjem nadstropju in z notranje strani namesti pipo! Če boš odprl pipo, boš takoj dobil toliko vode, kot jo boš potreboval.
4 Toda dokler Gospod ne dovoli, da začne deževati, tako dolgo pusti barko odprto, da gredo lahko živali ven in si poiščejo svojo pijačo in tudi njihovo svežo hrano; vendar moraš pregrade označiti, v katerih živali ne smejo biti drugače razvrščene, kot smo jih sedaj razvrstili!
5 V zvezi z namestitvijo ti za naprej ni treba več skrbeti, ker smo za vsako žival dali ustrezno hrano v njeno pregrado, zato bo vsaka žival po tej spoznala svojo prostor!
6 Za čiščenje pregrad ti tudi ni treba skrbeti, kajti te bodo že očiščene brez tvojega truda!
7 Prav tako tudi za ptice imej okno na strehi zdaj vedno odprto, da bodo lahko skozenj prihajale. Kar se njihove hrane tiče, bomo za to že mi poskrbeli, le za vodo boš moral sam s svojimi skrbeti!
8 Gospod Sam pa ti bo oznanil, kdaj boš moral barko zakleniti in potem vrata trdno zasmoliti!
9 Če želijo pred dežjem ljudje pri tebi poiskati zaščito, jih moraš sprejeti, ko pa začne deževati, potem se nikogar več ne sme spustiti na barko!
10 Zdaj veš vse; Gospod bodi s teboj! Amen.«
11 Nato so angeli izginili, Noe pa je odšel z vsemi svojimi in hvalil ter slavil Boga.
12 Toda Mahal se je tako kot naravoslovec s svojimi otroki posvetil pregledovanju živali in se zelo veselil ob pogledu na to menažerijo ...

... 352. Poglavje
Božje besede tolažbe Noetu in Njegova velika žalost za ljudi. Zadnji Božji poskusi reševanja prebivalcev nižin.

1 Tako pa je bilo, ko je Gospod zapovedal Noetu naj gre v barko:
2 Ko se je nebo zelo močno pomračilo in so oblaki v temni noči začeli zagrinjati bližnje gorske vrhove, hlapi pa so na neizmerni razdalji v globinah ustvarili vtis gorečega mesta, je prišel Gospod, zelo otožen in žalosten k Noetu in mu rekel:
3 »Noe, ne boj se; kajti glej, Jaz, Gospod vseh bitij in vseh stvari Sem pri tebi, da te zaščitim in varujem pred slehernimi stiskami, ki jih bom sedaj nad svet poslal, ker tako hočejo ljudje, ki so postali zlobni!
4 Glej, glej, kako žalostno je sedaj vse videti na tej starodavni Zemlji! Človeška umetelnost je brez njihove vednosti in hotenja predčasno osvobodila ujete prvotne zle duhove Zemlje, s čimer bi bila brez sodbe ogrožena vsa nebesa. Zato je sedaj prostor od Zemlje do Lune napolnjen s takšnimi duhovi. In, če skozi krajevne žareče oblake, v katerih zdaj divjajo in besnijo osvobojeni zli duhovi, svetloba ne bi dosegla površja Zemlje, bi tu bila takšna noč, v kateri bi se moralo vse življenje zadušiti, kajti sončna svetloba ne more nikoli prodreti skozi takšne mase oblakov in hlapov!
5 Toda ljudje v globini nimajo nobenega strahu! Svoja mesta osvetljujejo z baklami in velikimi oljnimi svetilkami in se pri tem zabavajo; še vedno se snubijo in ženijo, prirejajo gostije, igre in ples, medtem ko Jaz, njihov Stvarnik zanje žalujem in jim ne morem pomagati, da jih ne bi za večno uničil v njihovem duhu!
6 O ti Moj Noe, to je težko stanje za Očeta, ko vidi Svoje otroke pred breznom in jim ne more pomagati, razen z novim zelo ostrim zaprtjem, ki je bližajoča se, zdaj pa neizogibna sodba! – Kaj naj na to rečem?
7 Glej, na tej Zemlji, v pokrajinah, ki so daleč od tod, živijo Kajnovi potomci! Zanje je bilo dovolj nečisto razodetje (ne neposredno od Boga) in še vedno živijo do te ure v Mojem Redu, in redki so med njimi, ki so včasih bolj ali manj z dejanji obtežili svojo vest in zdaj v tej noči bližajoče se splošne sodbe vijejo roke in ponižno prosijo za usmiljenje!
8 Toda povem ti: glej, usmilil Se jih bom v njihovi stiski; toda ta veliki del Zemlje, kjer živijo Moji otroci pomešani z otroki sveta, bo moral zdaj doživeti Mojo neizprosno sodbo!
9 Toda še preden bom pustil, da pade na Zemljo voda z oblakov, bom še sedem dni ljudi v globinah strašil z najrazličnejšimi pojavi, in jih kjer je mogoče s temi prisilil, da pobegnejo semkaj!
10 Sedem dni bomo v tej temi še tukaj počakali, Jaz pa bom potegnil šibko svetlobo od tu do Hanoha in še dlje, tako da nihče, ki se še želi rešiti, ne bi zgrešil poti, ki vodi sem; in če bi kdo prišel sem, četudi bi bil to sam Fungar-Hellan, mora biti sprejet v barko!«
11 Po tem govoru se je od višin tja do Hanoha in naprej rahlo zasvitalo, in Gospod je odprl Noetu duhovni pogled, da bi lahko hkrati z Gospodom pogledal v globine, toda nista videla nikogar, ki bi zapustil mesto.
12 Slišali so se kot grom mogočni klici, toda nihče se ni zmenil za to. V Hanohu so izbruhnili požari, ki so pri mnogih

povzročili veliko tesnobo in strah, vendar se kljub temu nihče ni hotel izseliti iz mesta. Podzemne vode so izbruhnile in preplavile trge in ulice; potem so reveži bežali na bližnje hribe, bogataši pa so se s čolni veselo vozili po trgih in ulicah in nihče ni šel na višine.
13 In takšne nesreče so v globinah trajale sedem dni; vendar kljub temu nihče ni zapustil mesta.
14 Potem je Gospoda minilo potrpljenje in je Noeta peljal do barke.
15 Kako in kaj naprej, - v nadaljevanju!

353. Poglavje
Noetova vselitev v barko, Božja navodila in pojasnila. Bog zapre barko. Začetek vesoljne potopne katastrofe.

1 Toda, ko je Noe z Gospodom prispel do barke, mu je Gospod rekel: »Noe, pojdi zdaj z vso svojo družino v barko, kajti v tem času Sem tebe edinega našel pravičnega pred Menoj!
2 Vendar od čiste živine vzemi po sedem glav in od nečistih živali samo en par; vendar pri vseh enega samca in eno samico, - prav tako tudi od ptic pod nebom od vsake vrste sedem, samca in samico, tako da njihovo seme ostane živo na Zemlji!
3. Kajti po sedmih dneh od tega trenutka dalje, bom pustil deževati štirideset dni in štirideset noči, in uničil vse na tej Zemlji, kar je tu živih bitij, ki Sem jih ustvaril!«
4 Tedaj se je Noe vrgel na tla pred Gospoda in Ga častil za veliko milost, ki mu jo je Gospod izkazal.
5 Toda Gospod je dvignil Norta s tal in mu zopet rekel: »Noe, premišljuješ, kako to, da Sem ti že prej enkrat naročil, da vzemi v barko brez razlike od vsake vrste živalstva samo en par, sedaj pa od čistih živali sedem parov od vsake vrste in tako tudi brez razlike od ptic v zraku; le da pri nečistih živalih ostaneš pri enem paru!
6 Glej, razlog zato je v tem: takrat Sem v srcu pomislil s Svojo vsevednostjo: 'Ljudje bodo zagotovo prišli sem iz globin in tukaj poiskali zaščito!'
7 In glej, nisem se pa želel v Svoji vsevednosti vprašati, če bodo ljudje, ki Sem jih tako pogosto klical, to storili! Toda zdaj, ko Sem jih pogledal, nisem videl več volje, saj je bil ves njihov duh použit z mesom in svetom, in videl Sem tudi, da ne bo nihče prišel!
8 Zato moraš vzeti namesto zelo nečistih ljudi, ki so se spustili pod vse živalstvo, več čistih živali, in tako tudi več ptic po nebom! Vrh tega ti bo živalstvo prišlo tudi prav na novi Zemlji!
9 Če zdaj to razumeš, pojdi in se po tem ravnaj! Toda ne jemlji nobene umetne svetlobe v barko, kajti Jaz Sam ti bom iz Sebe osvetlil barko! Amen.«
10 Tedaj je Noe šel in delal vse, kot mu je Gospod zapovedal; vendar je bil Gospod z njim in pomagal Noetu, da je vse opravil.
11 Ko je Noe z Gospodovo pomočjo storil vse v največjem redu, je šel v svojem šeststotem letu starosti v barko, in sicer na sedemnajsti dan drugega meseca, kar je bilo po sedanjem koledarju 17. februarja.
12 Ko je bil Noe tako z vsemi svojimi in z vsem zapovedanim živalstvom v barki, je Sam Gospod prijel velika vrata barke in jih zaprl z lastnimi rokami ter potem barko blagoslovil; in tako je bil Noe sedaj na varnem, in Sam Gospod je varoval barko.
13 Torej, ko je bi Noe tako na varnem, je Gospod dvignil Svojo vsemogočno roko in zapovedal oblakom, naj spustijo dež na zemljo v mogočnih nalivih in tudi mogočnim vodnim podzemnim kotanjam, da svoje vode potisnejo ven na površje Zemlje. Tedaj so iz velikih globin izbruhnile vode in odprle so se tudi nebesne zapornice.
14 Nato se je iz zemeljskih tal pojavilo nešteto mogočnih izvirov in pognalo svoje vode do oblakov, in iz oblakov je padal dež kot slapovi z visokih zasneženih gora, zaradi česar je voda nad zemljo tako hitro narasla, da ljudje niso mogli dovolj hitro pobegniti v gore; in tiste ki so uspeli zbežati v gore, so preplavili mogočni valovi, ki so silovito padali preko skalovja, da so utonili.
15 Le nekaterim je uspelo z obupno močjo doseči Noetove višine. Ko so med nenehnimi strelami zagledali mogočno reševalno barko, so vpili na pomoč za rešitev; vendar jih je Gospodova moč odgnala od tam, zato so pohiteli na najvišje gorske vrhove in s krvavimi rokami plezali navkreber, toda strela jih je odtrgala s stene in jih vrgla navzdol v mogočne naraščajoče valove.
16 Kaj se je naprej dogajalo, - v nadaljevanju! ...

... 357. Poglavje
Angel Mahal kot zaščitni duh barke. Naraščanje plime. Srednja Azija kot osrednji del poplave. Aralsko jezero in Kaspijsko morje kot ostanki poplave in grobnica velikanskega mesta Hanoh.

1 Toda, ko je Gospod odrešil Mahala njegovega telesa, je potop trajal še sedem dni, in voda je naraščala tako hitro, da je v sedmih dneh že dosegla kraj, kjer je pri barki stal Mahal z Gospodom; in tako je bila izpolnjena tudi Gospodova napoved Mahalu, po kateri se ne bo prej znebil svojega telesa, dokler voda ne bo dosegla njegovih nog.
2 Ko pa je odrešeni Mahal dal Gospodu čast, mu je Gospod rekel: »Ker si zdaj odrešen, je tako sedaj tvoja prva angelska dolžnost v tem, da vodiš ta svet v malem čez valove in ga ne zapustiš prej, preden se plima ne bo umirila in Jaz ne pridem in ne razpnem čez novo Zemljo obok miru! – Šele od takrat naprej ti bo dodeljena druga dolžnost! Naj bo Moja volja večno tvoja moč!«
3 Nato je Gospod izginil v Svoji izjemni osebnosti in Mahal je tako kot drugi angelski duhovi potem videl le sonce nebes, v katerem prebiva Gospod v nedostopni svetlobi od večnosti do večnosti.
4 In tako je Mahal zvesto vodil barko po Gospodovi volji.
5 Toda voda je na Zemlji tako močno narasla, da je na sedmi dan od Mahalovega odrešenja že dvignila barko in jo začela nositi. In potem je Mahal vodil barko tako, da se ni majala po zaletavanju valov, ampak plula tako mirno, kot labod, ki plava po najbolj mirnem zrcalnem jezeru.
6 Sedem dni pozneje je voda preplavila že najvišje gore tega območja Zemlje, vse do najvišjih Himalajskih gora, ki so ločevale deželo Sihinitov od vse ostale Azije.
7 In te najvišje gore so štrlele kvišku le petnajst vatlov nad najvišjo višino vode; toda vse ostale velike gore so bile najmanj toliko globoko pod vodo. Seveda pa so bile glede na različna višinska razmerja mnogo nižje gore tudi več sto klafter pod vodo.
8 Toda kako in kam so se izlivale vode poplave? – Osrednji del je bila Srednja Azija, kjer sta še danes Aralsko jezero in Kaspijsko morje najbolj znamenita ostanka, kajti tam, kjer se zdaj nahaja Kaspijsko morje, je nekoč stal velikanski in ponosni Hanoh, in še dandanes je mogoče najti ostanke tega mesta, - vendar seveda v globini več kot tisoč klafter.
9 In na kraju Aralskega jezera je bilo nekoč tisto jezero s svojo okolico in s svojim vodnim bogom, ki smo ga tudi precej dobro spoznali; prav tako sta tudi Baikal – ali zdaj Balkajsko jezero in jezero Tsana (Tana) spomenika, ki v sebi skrivata podobne grešne ostanke časa pred poplavo.
10 S teh glavnih točk se je vodovje obilno izlivalo po Sibiriji, kot tudi po Evropi, ki pa takrat še ni bila naseljena. En del vode si je utrl pot na jug proti današnji Vzhodni Indiji in močneje proti Arabiji; tudi Severna Afrika je bila močno prizadeta do višavja, kjer pa je ta dežela doživela le manjše poplave. Amerika je bila malo prizadeta nad Sibirijo na severu; jug pa je ostal nepoplavljen, kot večina otokov velikega morja.
11 V nadaljevanju več o tem.

358. Poglavje
Podrobnosti o veliki poplavi. Namigi za razumevanje zadevnih relevantnih besedil. Kraj poplave.

1 Zakaj je bilo torej tukaj rečeno, da se je poplava razlivala tu in tam? Ali ni po vsej Zemlji deževalo? In ali poplava ni imela povsod enake moči?
2 Glede tega pravim: poplava se je razlivala tu in tam, ker ni deževalo po vsej Zemlji in zato poplava tudi ni mogla imeti povsod enake moči, - in to zaradi tega, ker povsod ni moglo deževati in tudi poplava ni bila povsod potrebna.
3 Morda je deževalo v zelo mrzlih polarnih območjih, kjer celo zrak zamrzne?! In zakaj bi bilo dobro štiridesetdnevno deževje tistim predelom, kjer ni prebival noben človek in tudi malo ali čisto nič živali?! Ali pa, kakšen učinek naj bi imel dež nad oceani? Mogoče utopiti ribe? In končno, če bi naravne poplavne vode na vsej Zemlji dosegle na vsaki točki enako višino tri tisoč klafter (5700 m), kam bi potem morale odtekati in se prelivati?!
4 Lahko bo kdo rekel: 'Delno bi izhlapela, delno pa bi jo zemlja vsrkala!'
5 Toda, če bi to zadostovalo za zmanjšanje takšnega vodovja v enem letu, bi oceani že zdavnaj do zadnje kaplje izginili z Zemlje, saj ne znašajo niti desettisoči del vodne mase, če bi bila vsa Zemlja prekrita z vodo do višine skoraj štiri tisoč klafter!
6 Poleg tega se z izhlapevanjem nič ne izgubi, kajti izhlapela voda se zopet zbira v oblakih in pade vedno nazaj na zemljo v enaki količini. Isti primer je tudi z vsrkano vodo v porah zemlje, ki se zbira v posebnih kotanjah in se sprošča na zemeljsko površje delno skozi meglo in deloma z občasnimi izviri.
7 Zaradi tega bi bila takšna povsod enakomerna visoka Noetova poplava še danes na isti višini, tako kot je celotno morje še do te ure z manjšimi krajevnimi spremembami še vedno enako, kot je bilo v Adamovem času.
8 Zato se je poplava v svojem pogubnem naletu pripetila le tam, kjer so bili doma zlobni ljudje in še posebej zajela Srednjo Azijo do višine štiri tisoč klafter nad morsko gladino, od koder se je zelo razširila daleč naokoli in se nato razlila na vse

strani!
9 Četudi v Svetem pismu piše: 'Nad vsemi zemeljskimi gorami in razen tega, kar je nosila barka, na tleh Zemlje ni ostalo nič živega!' – tega ne smemo jemati dobesedno, da se nanaša na naravno Zemljo, kajti 'gore' se razumejo le kot napuh in želja po vladanju ljudi. In, da na Zemlji ni preostalo nobeno življenje, razen v barki, pomeni, da je samo Noah zvesto ohranil duhovno življenje v Bogu in pred Bogom.
10 Kdor to upošteva, bo zagotovo spoznal, da je bila Noetova poplava vsekakor lokalno zelo velika, vendar ni bila splošna in to zato, ker so bili zanjo glavni razlog ljudje v Srednji Aziji s svojo blazno nepremišljenostjo, kar v drugih delih sveta ni bil tak žalosten primer.

359. Poglavje
Nadaljnja razlaga fizičnega potopa. Pojasnilo o krajevni azijski povoplavi in njenih znakih odtekanja na razjedenih strukturah. Značilnosti poplav.

1 Toda že beseda 'poplava' označuje prelivanje vode nad zemljo iz Hanoha in sploh ne splošne stoječe vode po vsej Zemlji.
2 Hanoh je s svojo zelo obsežno okolico pokrival gosto naseljeno površino, skoraj osem tisoč kvadratnih milj; in tako že deželo, ki bi bila tudi v današnjem času povsem primerna in dovolj velika, da bi lahko postala veliko kraljestvo. Z nekaj izjemami je gospodoval nad celotno Azijo in povsod razsajal.
3 In, če zdaj spustimo na to velikansko površino nad tri tisoč klafter visok kup vode, se bo pokazalo, kako daleč lahko poplava seže, - še posebej, če lahko, kakor je dokazano domnevamo, da je bila Srednja Azija najvišja dežela na Zemlji in je še v sedanjosti v velikem delu proti jugovzhodu.
4 Seveda bi tukaj lahko kdo ugovarjal in rekel: 'Dobro, če je bila Noetova poplava le velika krajevna povodenj, kako bi potem lahko dosegla tako grozno višino, ne da bi se prej razlila in odtekla v sto milj širokih veletokih.'
5 Naslednji popravek se nanaša na ta sporen ugovor: prvič, štiridesetdnevno deževje se je razširilo nad celotno Azijo, velikim delom Evrope, kot tudi nad Severno Afriko in že samo po sebi povzročilo velike poplave v dolinah; ker pa v teh tujih deželah niso izbruhnile podzemne vode, poplava oziroma plima ni mogla doseči takšne višine, kot v Aziji, kjer je bil glavni dejavnik izbruh podzemnih voda.
9 Če pa kdo lahko z gotovostjo sprejme, da je drugič, v Aziji poleg močnega deževja bilo še več sto tisoč najbolj silovitih vodnih izvirov, iz katerih je prišlo na površje v eni minuti najmanj deset milijonov kubičnih metrov vode, potem bo razumljivo, kako je Noetova poplava nad Azijo lahko dosegla takšno višino kljub vsestranskemu in hkratnemu zelo močnemu odtekanju.
7 Od tu se je potem voda s strašno silo izlivala v vse dele sveta in povzročila tiste diluvijske tvorbe (ledenodobne), ki so še v sedanjosti povsod razširjene, vendar jih ne smemo zamenjavati s tistimi, ki izvirajo iz občasnih morskih sprememb. (BG2 pog.7; JVE5 pog.198; JVE7 pog.115; JVE8 pog.72; Zemlja in luna, pogl.1).
8 Glavne sledi Noetove poplave so pogosto vidne naplavine, ki se nahajajo na precej visoki nadmorski višini, tu in tam se pojavljajo okamenele kosti živali pred Noetom, pa tudi pogosta nahajališča rjavega premoga in tudi vidna erozija gora, ki so zdaj popolnoma gole. Vse druge tvorbe pripadajo bodisi morskim premikom ali velikim lokalnim ognjenim izbruhom.
9 Tako je bila sedaj naravna Noetova poplava tudi fizično prikazana, zato sedaj preidimo na trajanje in konec poplave.

360. Poglavje
Trajanje in potek poplave. Pristanek barke na Araratu. Golob z oljčnim listom. Odprtje strehe barke na novoletni dan. Noetov izhod iz barke.

1 Kako dolgo je trajala poplava na Zemlji, ne da bi se ista višina vode zmanjšala?
2. Tako visoka plima je trajala na isti višini polnih sto petdeset dni.
3 Kako je bilo to mogoče, glede na to, da je po prvih navedbah deževalo le štirideset dni?
4 Deževje, ki je lilo kot iz škafa, je res ponehalo po štiridesetih dneh, vendar je vedno močnejši pritok vode od spodaj trajal sto petdeset dni in nenehno ohranjal enako višino vode.
5 Šele na stopetdeseti dan je Gospod spet obrnil Svoje obličje na Zemljo in viri vode v globinah so se zaprli in vodni mehovi etra popolnoma zavezali; kajti lokalno je še deževalo do stopetdesetega dne, kot sedaj naliv, ko divja nevihta.
6 Šele po tem času je začela voda odtekati in na sedemnajsti dan sedmega meseca (17. julija), se je barka dotaknila zemlje in sedla na zelo prostranem vrhu gore Ararat, vodena tja po Mahalovem duhu z Gospodovo močjo.

7 Potem pa je voda vidno upadala vse do desetega meseca (oktobra), in vse gore, tudi tiste, ki so bile komaj sedemdeset klafter visoke, so bile sčasoma iz vode, ki je zdaj pokrivala le še doline in nižje griče.
8 Štirideset dni kasneje, torej 10. novembra, je Noe prvič odprl okno na strehi barke in izpustil krokarja, ki je odletel, a se je vrnil in spet vzletel, potem pa se ni več vrnil nazaj na barko.
9 Ker se krokar ni vrnil, je Noe takoj izpustil golobico, da bi izvedel, ali je voda odtekla s površja zemlje.
10 Toda, ker je bilo na zemlji vse še vedno golo in vlažno in so v dolinah še vedno divjali odtekajoči vodni tokovi, ni našla suhega kraja, kamor bi lahko stopila, zato se je vrnila in sedla na Noetovo, skozi okno iztegnjeno roko, on pa jo je zopet vzel k sebi v barko.
11 Od takrat je Noe čakal še sedem dni in osmega dne spustil golobico, ki je zopet odletela; vrnila se je šele zvečer in v svojem kljunu prinesla oljčni listič, in to je bilo za Noeta znamenje, da so vode na Zemlji upadle.
12 Toda samo on je smel to vedeti, ker mu je tako Gospod na skrivaj svetoval v njegovem srcu.
13 Po sedmih dneh je Noe spet pustil golobico odleteti; vendar se ni vrnila, ker je že našla hrano na suhih in novo zaraslih tleh.
14 Toda Noe je od tedaj čakal še do prvega meseca novega leta, v katerem je dopolnil 601 leto starosti.
15 Do takrat je večina vodovja odtekla v velika morja do normalnega stanja na zemlji, ki se je osušila zaradi nenehnih toplih opoldanskih vetrov.
16 1. januarja je Noe s svojimi sinovi poprijel za delo in odstranili so streho z barke, in nato prvič pogledali navzdol z visokega Ararata na prenovljeno Zemljo in niso videli več vode in zemlja se je popolnoma posušila.
17 Kljub temu pa je Noe čakal do 27. februarja na Gospodovo Besedo.
18 Nato je prišel Gospod k Noetu in mu naročil naj zapusti barko, kot je opisano v prvi Mojzesovi knjigi, 8. poglavje.
19 In Noe je takoj odprl velika vrata in vse živali, ki so letele, hodile in se plazile, so odšle z barke in si poiskale bivališče na prenovljeni Zemlji; in Gospod je poskrbel, da so vse kmalu spet našle svojo hrano.
20.In tako je Noe eno leto in deset dni preživel s svojo družino v barki.

361. Poglavje
Noetova zahvalna daritev in Božji blagoslov.

1 In, ko je Noe ter vse, kar je živelo, odšlo iz barke, je Noe s svojimi sinovi zgradil oltar iz gladkih kamnov in k tem dodal odvržen les s strehe barke, zaklal od vseh čistih živali moški primerek in prižgal Gospodu veliko žgalno daritev in nadvse hvalil in slavil Boga Gospoda z vso svojo družino.
2 Gospod je vonjal prijeten duh daritve, ki je bila Noetova ljubezen in njegovih do Boga, zato je iz Svojega srca tudi rekel Noetu: »Od zdaj naprej ne bom več preklel Zemlje zaradi ljudi; saj človeška srca že od otroštva stremijo k slabemu! In zato odslej ne bom več uničil vsega kar živi, kot Sem storil sedaj; in dokler bo Zemlja Zemlja, ne bo prenehalo seme in letina, mraz in vročina, poletje in zima ter dan in noč!«
3 Nato je Gospod položil Svojo desno roko na Noetovo glavo in ga blagoslovil in s tem tudi vso njegovo družino.
4 In ko je Gospod tako Noeta blagoslovil, mu je spet rekel: »Bodite plodni in se množite ter napolnite vso Zemljo, tako z vašim rodom, kot z vašim duhom!
5 Vaše bitje bo strah in groza za vse živali Zemlje, za vse ptice pod nebom in vsega kar se plazi po tleh; in tako so tudi vse ribe predane v vaše roke!
6 Vse kar se premika in živi na Zemlji naj bo vaša hrana; pa tudi zelena zelišča. Toda samo mesa ne jejte, ki je še krvavo (kajti kri prinaša pri živalih, kot pri ljudeh Mojo jezo in Moje maščevanje); zato bom maščeval vso človeško kri, kot kri živali! (Kajti v krvi je smrt.)
7 Tako se bom tudi maščeval vsakemu človeškemu življenju zaradi človeškega! Samo Jaz Sem Gospod in nihče ne sme preliti človeške krvi! Kdor jo bo prelil, bo prelita tudi njegova kri!
8 Človeka Sem ustvaril po Svoji podobi. Toda greh je prišel iz njegove krvi, zato je tudi v krvi smrt; in Moja jeza in Moje maščevanje sta prišla v kri, in tako se bo vsa kri neprestano maščevala s smrtjo telesa!
9 Živali Sem položil v tvoje roke, da bo človekova duša popolna; toda človek ostane v Moji roki, da njegov duh ne propade. Zato bodite rodovitni in se množite na Zemlji!
10 Z vami vzpostavljam zavezo in s tem tudi z vsemi vašimi potomci! In to delam zavoljo vas, z vsemi živalmi pri vas, z vsemi pticami, z vso živino in z vsemi živalmi Zemlje in z vsemi živalmi, ki so odšle z vami z barke. Ta zaveza mora biti očitna, tako da bo vaša duša popolna, da odslej ne bom več spustil takšne poplave nad Zemljo! Kajti Zemlja je zdaj očiščena in grešno meso zatrto!

11 Zato se znova pomnožite na Zemlji, kajti vse Sem položil v vaše roke, da bo vaša duša ostala popolna in vaš duh ne bo nikoli propadel v Moji roki!«
12 Nadaljevanje Gospodovega govora sledi.

362. Poglavje
Mavrica kot vidno znamenje nove zaveze. Dežela Eriwan. Nova in stara zapoved ljubezni. Bog kot Melkizedek. Kanaan in Salem.

1 In Gospod je še naprej govoril z Noetom: »Glej, zdaj Sem z vami sklenil zavezo, po kateri odslej nobena takšna poplava ne bo več prišla nad Zemljo in uničila vse meso na Zemlji!
2 Ampak Jaz ti tudi želim dati vidno znamenje, kot stalen spomin na to Mojo zavezo, ki Sem jo naredil z vami. Toda znamenje zaveze, ki Sem jo sklenil z vami in z vsemi živimi živalmi, ki so z vami, je od zdaj naprej za večno:
3 Moj obok, ki Sem ga postavil v oblakih; ta bo znamenje te zaveze med Menoj in Zemljo; in ko se bo zgodilo, da bom vodil oblake čez Zemljo, potem se mora ta Moj obok videti v oblakih!
4 Potem Se bom spomnil na to Mojo zavezo med Mano in vami in vsemi živimi živalmi v vseh vrstah mesa, tako da odslej ne bo več prišla poplava in uničila vse meso!
5 Zato bo Moj obok v oblakih, da ga bom pogledal in Se potem spomnil na to Mojo večno zavezo med Mano in vsemi bitji na Zemlji!
6 In Jaz, Tvoj Bog in Gospod, ti povem, Noe: to je resnično znamenje zaveze, ki Sem jo vzpostavil med Mano in vsem mesom na Zemlji.«
7 Po tem govoru zaveze je Gospod peljal Noeta v zelo rodovitno pokrajino in sicer v tisto, ki se danes imenuje Eriwan.
8 Ko je Noe prišel tja, se je čudil, ker je bil tukaj v tretjem mesecu novega leta v popolnem raju, polnem zrelega sadja vseh vrst.
9 Toda Gospod je krasno deželo trikrat blagoslovil in jo dal v popolno last Noetu in njegovim otrokom.
10 In Noe je zato nadvse hvalil in slavil Boga in rekel Gospodu: »O Gospod, kaj sedaj zahtevaš od mene, kar naj za vedno ostane pri vsem semenu iz mene?«
11 In Gospod je rekel: »Ti veš, kaj Sem rekel Henohu! Glej, ta red je zmeraj tudi tvoj; in tako ostani za vedno v njem! Kajti od ljudi večno ne zahtevam nič drugega, kot da naj Me nadvse ljubijo, njihovega Boga, Gospoda in Očeta! To Sem zahteval od Henoha in to zahtevam tudi od tebe in od vsega tvojega semena.
12 Zdaj pa ti bom razkril še eno stvar: glej, ker Mi je sedaj na tej Zemlji prijetno, Si želim kot knez knezov, gospodar gospodarjev in kralj kraljev, zgraditi prebivališče na tej Zemlji. Nedaleč od tu Si bom zgradil mesto in v njem prebival do velikega časa časov, ko bom Sam v mesu hodil med Mojimi pravimi otroki!
13 Torej naj bo sedaj Zemlja kraj, kjer bodo Moje noge počivale in hodile!
14 Ko Sem prišel k tvojim očetom, Sem postal zopet neviden; toda zdaj Me boš videl hoditi na Mojih nogah po tleh Zemlje kot človeka, od tu navzgor proti večeru, Kanaan (blagoslovljena dežela) imenovano!
15 Do tja prideš v sedemnajstih dneh! Tam bom Zase zgradil mesto; tega boste ti in vsi tvoji potomci imenovali Salem! Moje Ime, kot kneza knezov, gospodarja gospodarjev in kralja kraljev pa bo 'Melkizedek' ('Trije dnevi v templju', 19.pog. - starešina (duhovnik) od večnosti, Melkizedekov grad)
16 Ti si prost; toda tvoji potomci Mi bodo morali dati deseti del vsega; tisti, ki bodo to zavrnili, bodo pregnani iz Moje bližine! Amen.«
17 Tedaj je Gospod viden odšel navzgor proti večeru, Noe pa je molil Gospoda, dokler ga je videl.

363. Poglavje
Noetova naselitev. Navodila za kmetijstvo in vinogradništvo. Noetova opitost zaradi nepoznavanja učinkov vina. Noetovo prekletstvo nad Kanaanom in pregnanstvo Hamove družine

1 Čez nekaj časa je Noe pogledal po okolici, da bi našel kakovosten les za gradnjo bivalne koče; vendar ni našel skoraj ničesar, ker je poplava vse gozdove bodisi zasula s peskom več klafter globoko, ali jih je – še posebej z gora – popolnoma odplavila in v dolinah pokopala med blato in naplavine.
2 Zato je Noe Gospoda prosil, da bi mu pokazal nekaj lesa, iz katerega bi lahko zgradil kočo.
3 In kmalu je prišel sel iz območja, kamor se je preselil Gospod in odpeljal Noeta do kraja kjer je bil čudovit gozd in mu rekel: Glej, Noe, ta gozd je pod vodo Gospod ohranil zate! Zato bi se ti moral nastaniti tu blizu tega gozda in si tukaj zgraditi

kočo po svojih potrebah! Tako moraš osnovati tudi polja in gojiti vse vrste žita, ki si jih sem pripeljal v barki!
4 In glej, tukaj pri tvojih nogah je grmasta rastlina; to je vinska trta! Njene veje pravilno presadite v zemljo; gnojite ter skrbno zagrebite in rodila ti bo sladko grozdje polno najboljšega soka!
5 Potem to grozdje stisnite v primerni posodi, ki mora biti zaprta! Nato pusti sok v posodi, da prevre; in ko bo čist, ga potem pijte zmerno; to te bo okrepilo in postal boš zelo vesel in srečen! Taka je Gospodova volja; po tej se ravnaj in boš vse življenje zelo srečen in vesel!«
6 Po teh besedah je sel zapustil Noeta in Noe je takoj vse udejanjil s svojimi sinovi, ki so se imenovali Sem, Ham in Jafet; in tako je imel Noe v sedmih letih po poplavi dobro in trdno bivališče in veliko njiv, travnikov in zelo lep vinograd, v katerem je po Gospodovi volji trta rodila šele po desetih letih.
7 Potem je Noe zbral grozdje in ga stisnil v primerni posodi iz cedrovine, nato pa sok pustil vreti, in ko je bil sok bister, ga je pokusil in ugotovil, da je zelo okusen in ga zato precejšnjo količino popil.
8 Ker pa ni poznal učinkov tega soka, se je zgodilo, da se je od tega pošteno opijanil in padel v globok spanec. Toda, ker mu je vino povzročilo v telesu veliko vročino, se je slekel in popolnoma gol ležal na zelenem travniku pod senčnim figovcem, okoli katerega je bilo zgrajeno bivališče brez strehe.
9 In, ko je Ham, Kanaanov oče (Kanaan se je rodil drugo leto po poplavi), vstopil v odprto kočo, kamor ga je privedel Kanaan, je zagledal Noetov sram in to povedal bratoma, ki sta bila zunaj.
10 Toda Sem in Jafet sta vzela ogrinjalo, si ga nadela čez svoja ramena in šla zadenjsko v kočo k očetu Noetu in pokrila sram njunega očeta; vendar sta bila z obrazom obrnjena tako, da nista videla očetove golote.
11 Ko pa se je Noe prebudil iz vinske omame, in potem izvedel, kaj je storil mlajši sin Ham, mu je rekel: »Zato naj bo preklet tvoj sin Kanaan; naj ostane za vse čase hlapec hlapcev in najmanj med brati, ker ti je najprej povedal o moji goloti.«
12 Nato se je obrnil k drugima dvema sinovoma in rekel: »Hvaljen bodi Bog in razširi Semov rod! Kanaan naj ostane njegov hlapec! Bog, prav tako razširi tudi Jafetovega in ga pusti prebivati v Semovih kočah; toda Kanaan naj ostane njegov hlapec!«
13 Potem je blagoslovil Sema in Jafeta; toda Hama je skupaj z ženo in otroki izrinil iz koče.

364. Poglavje
Noe o Hamovem lažnem kesanju. Spor med Noetovimi tremi sinovi. Hamovo plemenito maščevanje. Božji glasnik desetine iz Salema

1 Nato je Ham sprevidel, da je ravnal narobe in trdosrčno do svojega očeta in zelo obžaloval.
2 Njegova blagoslovljena brata sta to opazila in odšla k Noetu ter mu pripovedovala o tem, kako Ham obžaluje svoj greh zoper njega.
3 Toda Noe je rekel: »Poslušajta, moja ljubljena sinova, vidim Hama kako joka; toda on ne joka zaradi mojega očetovskega srca, ampak zaradi svojega hlapčevanja! Torej obžaluje svojo hudobijo nad mano, ker je zaradi te zabredel v hlapčevanje; ampak zato, ker je ranil moje očetovsko srce, tega svojega greha ne obžaluje! In tako naj ostane hlapec, ker ne ve, da je živo srce njegovega očeta višje kot njegovo hlapčevanje! Pojdita in mu to sporočita!«
4 In Sem in Jafet sta to takoj sporočila Hamu.
5 Ta pa je rekel: »Resnično, brata, če bi imel Noe živo srce, me ne bi nikoli preklel za večno hlapčevanje, a ker v prsih nima živega očetovskega srca, je to storil!«
6 Tedaj je Sem rekel: »Resnično, tu delaš očetu veliko krivico; kajti tako iz tebe govori le sebičnost! To srce se lahko spet najde samo s srcem, ne glede na to, kakšno je!
7 Če bi imel srce za očeta, potem bi našel tudi njegovo; toda ker nimaš srca za očeta, ga v očetu tudi ne moreš najti, in je zdaj razumljivo zakaj oče v tebi ne najde ničesar, kar je v njegovem srcu!«
8 Vendar so te pravične besede tako vznejevoljile Hama, da je zaradi tega vzel ženo in otroke ter nekaj krav, volov in ovc in se od tam preselil navzgor v območje današnjega Sidona in Tira ter poimenoval to deželo po svojem sinu, in rekel:
9 »No, v Imenu Gospoda, ki me je tudi blagoslovil, bi rad zdaj vedel, kje in kdaj bom postal hlapec mojih dveh bratov!
10 Resnično, prekletstvo Noeta, mojega očeta, me je močno prizadelo, čeprav sem si to dobro zaslužil! Tudi zato se želim maščevati očetu in mojima bratoma; toda ne z zlom - ne, to je daleč od mene! – ampak se želim maščevati z blagoslovom!
11 Blagoslovil bom tiste, ki so me preklinjali; in ta blagoslov naj postane žareče oglje na njihovimi glavami in naj vžge njihova srca! In tako se dežela mojega sina ne bo nikoli imenovala dežela prekletstva in hlapčevstva, ampak dežela veličastnosti in blagoslova!
12 In tako mojemu rodu nikoli ne bo treba priti na služenje v koče potomcev mojih bratov, ampak bodo prišli in si poiskali

bivališče v tej blagoslovljeni deželi v mojih mestih! Amen.«
13 Tedaj je iz Salema prišel glasnik in rekel Hamu: »Ta dežela pripada Salemu; kdor hoče v njej prebivati, mora dati kralju kraljev desetino od vsega!«
14 Toda Ham je rekel: »Gospod, tu je vse, kar imam; vzemi, kajti to je Tvoje od večnosti!«
15 In glasnik je rekel: »Ker je taka tvoja volja, je ta dežela blagoslovljena za Gospodove otroke in ti boš njihov hlapec.
16 To je bilo Hamu povsem prav in dal je takoj desetino od vsega; toda ni razumel, da je glasnik poimenoval Jafetove potomce za Gospodove otroke.
17 In tako so Hamiti in Kanaanci živeli nemoteno v tej deželi do časa Abrahama, ker je Ham blagoslovil tiste, ki so nadenj klicali prekletstvo.
18 Še nekaj več, v nadaljevanju!

365. Poglavje
Kratka zgodovina Noetove družine do Abrahama. Namigi o glavnem namenu tega dela. – Konec
1 Toda Hamovi otroci so se še v času Noetovega življenja zelo pomnožili; kajti Noe je živel še 350 let po poplavi in dosegel skupno starost 950 let.
2 Ham je imel sina, ki mu je bilo ime Kuš; ta je bil spočetnik mogočnega lovca Nimroda, ki je ustanovil mesto Babilon. Bil je velikan, ki je meril dvanajst čevljev in bil največji med otroki Kuša, ki so bili vsi orjaške velikosti.
3 Toda, ko je Nimrod postal zelo močan in bil med ljudmi kljub temu zelo pobožen, da so mu rekli Božji lovec, je še dolgo živeči Ham pomislil: 'Kateri drugi bodo Božji otroci, če ne Kuševi otroci, in Kanaan jim bo služil?'
4 Tedaj je spet prišel k Hamu glasnik iz Salema in mu rekel: »Zakaj postajaš domišljav zaradi Nimroda? Glej, ne s tabo, ampak s Semom in Jafetom želi Gospod zaploditi Svoje otroke in ti morajo priti iz Semovega rodu in hčere iz Jafetovega! Zato bodo Božji otroci od Sema in izhajali iz Jafeta!«
5 Ko je Ham to slišal, je postal žalosten, kajti zdaj je videl učinek Noetovega prekletstva nanj.
6 Toda glasnik je rekel Hamu: »Gospodar Salema ni kakor človek, da bi nekoga takoj preklel, zato dejstvo, da Božji otroci ne bodo prišli od tebe, ni odvisno od prekletstva, ampak samo od božanskega reda!
7 Kajti, tudi če te ne bi Noe preklel v Kanaanu, Božji otroci vseeno ne bi stopili v svet skozi tebe, ker nisi prvorojenec! Toda Sem je prvorojenec, Jafet pa najmlajši, rojen pred poplavo: zato gospostvo ostane pri Semu in Jafet kot najmlajši daje hčere.
8 Ti pa si po Gospodovem ukazu hlapec vseh; in zato si ti tudi Gospodu bližje kot tvoja brata! In zato Gospod tudi pridaja tvojemu rodu lastnosti moči, modrosti, človeške klenosti in številčnosti ter vam omogoča, da še naprej živite v deželi, v katero bo šele kasneje pripeljal Svoje otroke!
9 Toda ne verjemi, da bodo vsi Semovi potomci in Jafetovi otroci imenovani Božji; oh, nikakor ne! Glej, imam rodovnik Semovega rodu; to ti želim razkriti, in na koncu boš videl kdaj in skozi koga bodo Božji otroci najprej čudovito prišli na svet! In tako poslušaj!
10 Sem je zaplodil Arpahšada dve leti po poplavi, kot si ti Kanaana; toda ti si že v prvem letu zaplodil dvojčka Kuša in Micrajina in v drugem letu Puta in Kanaana, ki sta hotela izstopati pred svojimi brati.
11 In glej, to pred Gospodom ni bilo popolno! Zato se je Gospod obrnil k Semu in Jafetu, ker sta bila zadnja, in dal Semu Arpahšada šele s tvojim četrtim sinom in ga blagoslovil že v maternici!
12 Arpahšadu je dal Šelaha; Šelahu Eberja; Eberju Pelega; Pelegu Reguja, ki se je rodil danes; Reguju pa Seruga; temu bo dan Nahor; temu Terah; iz tega bo šele rojen Abraham in njegova brata Nahor in Horan.
13 In glej, šele Abraham bo poklican za pravega očeta Božjih otrok!
14 Toda ti boš še, tako kot Noe, sam videl Abrahama, ki bo blagoslovljen od Noeta pri vseh živih rodovih in ti se ne boš odrekel njegovega blagoslova!
15 Od poplave je minilo 131 let in Abraham se bo rodil v 229 letu po poplavi; tako boš ti skupaj z Noetom, ki bo od danes živel še 219 let in skupaj po poplavi 350 let, zelo dobro spoznal očeta Božjih otrok, saj boš živel od zdaj še več kot 300 let!
16 Glej, tako je določil Gospod, in vse to je dobro, zato se s tem sprijazni, tako da boš imel pri Bogu za vedno enak delež! Amen.«
17 Nato je glasnik spet zapustil Hama, ki je živel v Zidonu (Sidon, danes Saida). Ham je bil s tem pojasnilom zadovoljen in se zaradi mogočnosti svojih potomcev popolnoma odpovedal sebičnosti.
18 In to je bilo do Abrahama Moje gospodarjenje, katerega namen je omenjen na začetku tega dela!
19 Seveda bi bilo še veliko za povedati od Noeta do Abrahama; ker pa je Mojzes o tem že podrobno oznanil (1Mz 10,1-32), lahko glede na to vsak, ki je vešč v ustrezni znanosti najde vsako malenkost, tako da je s tem že tako zelo obsežno delo

zaključeno!
20 Dobro za vsakogar, katerega bo zakon ljubezni, ki je osvetljen v tem delu, temelj njegovega življenja; kajti potem bo v njem našel resnično, večno življenje!
21 Toda, kdor ga bo bral le kot neko drugo pravljično zgodbo, bo dobil zelo slabo žetev za svoj duh!
22 Kdor pa se bo iz tega dela norčeval in ga preganjal, ne bo ušel zanesljivi časovni in večni smrti; ker ga bom nepričakovano zgrabil, ko bo to najmanj pričakoval!
23 Glede objave tega dela pa bo Moje navodilo ob pravem času podano enemu ali drugemu od tistih, ki so bili od samega začetka v tem udeleženi, za oživitev svojega duha.
24 Tako dajem vam vsem Mojim dragim prijateljem in otrokom Moj najobilnejši blagoslov, očetovsko ljubezen in Mojo najpolnejšo milost! Hodite zvesto in neustrašno po teh življenjskih poteh in Jaz, Bog, Gospod in Oče vseh, vas bom vodil s Svojo roko v Mojo hišo; in nikomur se ne bo smel skriviti niti en las! Amen, amen, amen. KONEC

Dodatek
Pred Noetova oblika Zemlje - 30. marec 1864.

1 Da bi lažje razumeli obliko in sestavo Zemlje ter jo približali svojemu razumevanju, si je treba kot na sliki predstavljati glavne gorske verige Azije, Evrope in Afrike, saj za mnoge, ki so obstajale takrat, danes ni več niti sledu. Nekatere od njih je odplaknilo in raztrgalo morje, njihovi stari povezovalni grebeni pa so zdaj pokopani globoko pod meliščem dolin, sedanji potoki in reke pa si morajo tu in tam utirati pot skozi gorske prelaze, ki so jih izklesali. Kar zadeva visoke gore, pa so se, z izjemo nekaterih, zaradi različnih vremenskih vplivov tako spremenile, da jih človek, ki je živel pred tisoč leti, ne bi zlahka prepoznal kot iste, če bi se s svojo nekdanjo zavestjo preselil na območje, ki ga je kot človek naseljeval pred tisoč leti. Samo pogledati moramo kamnito ruševino rečne doline, ki je široka le nekaj ur in opazovati maso, ki se nahaja v takšni dolini do globine štiristo klafter, ki jo je voda odtrgala z območja visokih gora, od nastanka reke do njenega izliva v neko morje in zlahka boste razumeli, da so imele gore pred komaj dvema do tremi tisočletji povsem drugačno obliko kot danes.
2 To je bilo potrebno povedati najprej, da bi lažje razumeli pred Noetov položaj gora.
3 Pričeli bomo s severom Evrope, se pomaknili delno čez Azijo, nato v južne dele Evrope in nazadnje v Afriko.
4 Od gorovja, ki potekajo skoraj skozi središče Švedske in Norveške, je močno gorsko območje na skrajnem severu segalo vse do Urala in se z njim povezovalo v vedno večji smeri ter bilo široko do sto, celo dvesto nemških milj. To gorovje pa se je povezalo tudi z današnjim danskim gorovjem in od tam naprej z gorovjem, ki še danes bolj ali manj ločuje zahodno ravninsko Evropo od današnje gorate nemške Evrope vse do Švice. Tako je bilo švicarsko gorovje povezano z Uralom, ta pa prek Srednje Azije z visokim Tibetom. Šlo je torej za neprekinjen obroč gora, katerih spodnji deli so bili še vedno od pet do šest tisoč čevljev nad morsko gladino, le da niso bili povsod enako trdni, zato so jih poplave prelomile in odplaknile v različne smeri med padcem Sredozemskega morja, ki takrat ni imelo povezave z glavnim morjem.
5 Takrat sta obstajali dve glavni Sredozemski morji.
6 Severni del je sestavljala velika kotlina, ki je od današnjega Črnega morja delno povezovala celotno evropsko Rusijo in vse omejene ravninske države z današnjim Baltskim morjem, delno pa z visokimi gorskimi valovi ob velikih nevihtah tudi ravnine od današnje evropske Turčije do današnjih tako imenovanih Železnih vrat (Džerdap; soteska Donave; Donaueinzugsgebiet) ter ozka grla do Beograda in Zemuna. To je bilo torej severno Sredozemlje.
7 Drugo Sredozemsko morje, ki ni imelo nobene povezave s prvim in še danes nosi ime "Sredozemsko morje", je bilo prav tako malo povezano z drugimi oceani kot "Črno morje", vendar njegova površina v celoti ni bila nič manjša od površine prej omenjenega "Črnega morja" ali "Severnega morja". Na območju današnje Reke se razteza široka in dolga dolina na Hrvaško, od tam pa v različnih rokavih ob strugi Save do Kranjske in tam do območij, kjer se začenjajo visoke gore. Po drugi strani pa je pokrivalo današnje Beneško kraljestvo, Lombardijo in tudi nekatere vzhodne dele Francije, v Afriki se je raztezalo po dolini Nila do slapov in je pokrivalo tudi današnjo veliko peščeno puščavo.
8 Iz Azije je potekalo precej visoko gorovje, katerega pomembne sledi obstajajo še danes. To gorovje se je raztezalo od severovzhodnega dela Afrike do visokih slapov, ki so še naprej povezani z današnjimi visokimi gorami v Afriki. Gibraltarska ožina je bila preko dokaj visokega gorovja povezana tudi z današnjo Španijo in je tako tvorila drugo Sredozemsko morje, ki po površini v ničemer ni zaostajalo za Severnim Sredozemskim morjem; le da je bilo na splošno mnogo klafter nižje od severnega Sredozemlja, katerega ostanek je še danes Črno morje.
9 Bilo pa je tudi tretje sredozemsko morje. Če želite izvedeti, kje je bilo, morate samo pogledati ravnine in doline, po katerih danes tečejo Donava, Drava in Mura s pritoki. Tega manjšega Sredozemskega morja takrat verjetno še ni poznal nihče, saj v tako davnih časih današnja Evropa še ni bila poseljena s človekom; Tam je bila res množica najrazličnejših živali,

navadno velikanske rasti, katerih ostanke (v okamenelem stanju) še danes najdemo v nekaterih gorskih jamah in v gorskih naplavinah peska in proda.
10 Vendar pa to majhno Sredozemsko morje ni obstajalo sam zase, saj je za njim obstajalo še veliko jezer, predvsem v Evropi, ki so bila s tem tretjim Sredozemljem povezana šele preko že takrat obstoječih odtokov. Kranjska, oziroma njene ravnine, ki segajo v globoko Gorenjsko, je bilo samostojno jezero, katerega ostanek je današnje tako imenovano Ljubljansko barje, ki pa je bilo z močnim odtokom povezano z drugim Sredozemskim morjem vse do območja današnjih Brežic in je pokrivalo širne ravnice Hrvaške.
11 Glavni del, povezan s tretjim Sredozemljem, se je raztezal čez današnjo Dravsko dolino v območje gospostva Fale pri Rušah in tja gor, kjer se je morala Drava prebiti skozi dolg niz gora do območja današnjega ledu. Tam se je začelo drugo precej pomembno jezero, katerega ostanek je današnje tako imenovano Vrbsko jezero. Del tega jezera pa je segal v Dravsko dolino daleč onkraj Beljaka, s katerim so bila povezana številna manjša jezera. Današnji Ennstal je bil prav tako samostojno jezero, ki se je prebijalo skozi to, kar se danes imenuje Gesäuse in od tam naprej, dokler ni povezalo veliko večjega jezera, ki je šlo po dolini Donave navzgor do vseh območij Bavarske in je deloma zajelo tudi široko dolino Inn na Tirolskem. Tako kot Donava je bila tudi današnja Mura plitvo povezana s tretjim Sredozemljem. Na območju današnjega Wildona do današnjega Göstinga je bilo manjše jezero, za Göstingom pa še drugo jezero Mure, ki je potekalo vzdolž celotne doline Mure in njegovih sploščenih stranskih dolin, ki so imele v ozadju prav tako manjša jezera in so bile z glavnim jezerom povezane z majhnimi odtoki. V današnji Švici je bilo veliko takšnih majhnih jezer, katerih ostanki obstajajo še danes.
12 To vam daje zadostno sliko o predpotopnem stanju gora tega majhnega dela sveta. Zdaj si oglejmo zlasti Srednjo Azijo in upoštevajmo glavno gorsko verigo, ki ločuje Srednjo Azijo od Južne Azije in je dejanska zibelka Adamove človeške rase!
13 Kot smo že videli, se je gorski masiv raztezal od Urala do visokega Tibeta, vendar je bil že takrat prepreden s številnimi najbolj rodovitnimi dolinami, skozi katere so tekle reke, ki so prihajale z gora in so večinoma tekle proti severu.
14 Te gore so pozneje v Hanohovem času naseljevali predvsem Setovi potomci, medtem ko so se Hanohiti na ravninah razširili tudi daleč onkraj tega gorovja. Ker pa so videli, da so prebivalci gora v veliko boljšem položaju kot oni na svojih rodovitnih in obsežnih ravnicah, so začeli vse bolj dražiti in preganjati gorske prebivalce in kljub pogostim opozorilom, ki so jih prejemali, niso prenehali s tem preganjanjem, ampak so začeli dobesedno razstreljevati in uničevati te gore, v katere so izvrtali globoke luknje, s pomočjo svojih eksplozivnih zrn, katerih potomec je še danes kitajski smodnik. Tako so v svoji najgloblji slepoti omogočili izhod ne le velikim vodam, nad katerih porečji so stale te gore, temveč tudi velikim prostranstvom, ki pokrivajo Tibet in Taurus, na severu pa Ural. To je povzročilo največjo potopitev, zlasti na območju današnjega Kaspijskega morja, kjer je nekoč stal Hanoh, in preboj voda je bil tako močan, da je dosegel višino med sedem in osem tisoč čevlji (2100 do 2400 m) nad drugimi morji, dodatno pa ga je povečalo in podprlo dolgotrajno deževje po vsej Srednji Aziji.
15 Ta izredno visoka gladina vode v celotni Srednji Aziji je nato močno odtekla skozi današnjo dolino Volge in dvignila Sredozemlje za več klafter; ta preliv je bil še toliko manjša ovira za njegov preboj pri ožini današnjega Konstantinopla, saj so ob tej priložnosti nastali tudi izredni izbruhi ognja, ki so neizogibno uničili vse na širšem območju.
16 Kako visoko so se vode Srednje Azije dvignile same od sebe, dokazuje dejstvo, da sta Noe in njegova barka pristala na planoti na Araratu. Večina vode v tej srednji Aziji je nato našla svoj glavni iztok proti severu in vzhodu; izjemno pomemben del pa tudi proti jugu in zahodu. Posledično je bilo drugo veliko Sredozemsko morje tako prenapolnjeno, zato si je zaradi svoje težnosti in v veliki meri zaradi podzemnih ognjenih izbruhov, utrlo pot v Atlantski ocean. V nekaj sto letih se je tako razlilo, da so se vse tiste rodovitne ravnice, ki so bile neposredno povezane z njim v veliki meri izsušile, zato so se lahko iz Azije postopoma poseljevale zlasti obalne pokrajine.
17 To so v veliki meri storila preživela ljudstva v visokih osrednjih gorah Azije in tudi na Uralu, ki je bil v tistem času rodovitno in široko območje vse do Severnega morja, od koder je bila poseljena preostala severna Evropa, zlasti v gorah. Iz teh ljudstev so izhajali tudi Tauri, ki so se naselili na gorah Štajerske in številnih drugih deželah, ter dolgo časa mirno živeli med seboj, dokler jih zaradi pohlepa in želje po dobičku niso odkrili Rimljani in Grki.
18 Ožina, ki je v času Hanohitskega potopa povezovala Evropo in Azijo, se je imenovala tudi Deukalonov prelaz; po tamkajšnjem praočetu, ki je prav tako pripadal gorskim prebivalcem in je bil nekakšen prerok daleč po zahodni Aziji ter se je imenoval Deukalon - kar pomeni "poslan od Boga" ali "od Boga prihajam". Zato so ljudstva, ki so naseljevala južnoazijski del, potop greha dolgo imenovala tudi Deukalonov potop, dokler Noetovi potomci šele po nekaj stoletjih niso odkrili glavnega vzroka in poteka tega potopa z vsemi stranskimi okoliščinami. Srednja Azija je v dolgih letih po izginotju ostankov velikih jezer postala suha, a žal še vedno pusta in nenaseljena dežela; le proti Kitajski in ob severnem vznožju tibetanskega visokogorja je rodovitna in primerna za bivanje.

19 Mongoli, Huni, Tatari in Turkomani, ki jih poznate, prihajajo iz teh delov sveta in so se zaradi prenaseljenosti svojih dežel morali prisilno izseliti. Odšli so proti vzhodu in deloma proti zahodu, kjer so povzročili veliko stisko in težavo prvim prebivalcem, ki so tam živeli.
20 Na Vzhodu so starodavni Sihiniti in na Japonskem Meduhediti občutili moč in težo Mongolov, na Zahodu pa so se zlasti Huni v povezavi s Tatari in pozneje Turki močno uveljavili in povzročili velike selitve ljudstev, ki jih v tistih časih dobro poznate.
21 V sodobnem času so v puščavskih predelih Srednje Azije pogosto poskušali narediti oaze rodovitne; toda razum, da bi tako opustošene dežele naredili rodovitne, je še vedno pregloboko zakopan v noč njihovega poganskega vraževerja, zato bo moralo to veliko ozemlje čakati zelo dolgo, dokler ne doseže svojo nekdanjo rodovitnost iz časov pred Noetom.
22 Kako rodovitna je bila takrat dežela, vključno z velikim delom Sibirije, dokazujejo mamuti, ki še danes pogosto počivajo pod večnim snegom in ledom, ter številne druge živali, ki se prehranjujejo s travo in listjem in ki se po uničenju te izjemno rodovitne dežele niso mogle več prehranjevati, zato so že zdavnaj popolnoma izumrle. Poleg velikega mamuta so to še velikanski jelen, velikanska ovca, velikanski rogati konj in podobni, katerih fosilne ostanke je še vedno mogoče najti v gorovju Urala in v veliki meri v jamah severnega Tibeta ter pod snegom in ledom Sibirije.
23 Nekdo bi se lahko vprašal, zakaj človeških ostankov ne najdejo zlasti v Sibiriji. In odgovor je: ker je človeško telo ustvarjeno veliko bolj eterično v vseh svojih delih in zato tudi bolj razgradljivo od samega začetka - to je, kar zadeva Adamove potomce!
24 Kar zadeva predadamite, tako imenovane živalske ljudi, imenovane Kefonazimi (opazovalci neba), pa lahko tu in tam še vedno najdemo njihove fosilne ostanke, tako kot lahko tu in tam še vedno najdemo potomce te vrste živalskih ljudi, ki zasedajo položaj med Kajnovimi potomci in današnjimi opicami, kot so šimpanzi in orangutani.
25 Vendar so imeli med vsemi živalskimi vrstami največjo instinktivno inteligenco in so si tu in tam zgradili bivališča, ki so bila seveda zelo monotona, prav tako so s kamni obložili ne preveč široke dele potokov in rek ter tako zgradili nekakšen most čez taka mesta; in ko je voda začela teči čez take mostove - kar se je običajno zgodilo - so kmalu postavili drugega in višjega za starim mestom, od koder je pritekel tok, in to delo pogosto nadaljevali, dokler niso v nerodni terasasti smeri zgradili deset ali več takih mostov, vendar so jim bili na koncu malo koristni, saj je voda za njimi vedno začela naraščati in spet preplavila vse te mostove.
26 Ti ljudje, ki so imeli kratko dlako, a močni čop las, so bili tisti, ki so zgradili zidove, katerih sledove je še danes mogoče najti in se jim pripisuje velika starost, kar je včasih res, saj nekateri najdeni zidovi, zlasti na gorskih območjih, daleč presegajo Adamovo starost; Niso pa delo svobodnega človeškega uma, ampak so instinktivno zgrajeni kot bobrove hišice na vodah, v katerih te živali najdejo svojo obilno hrano.
27 Na Zemlji obstajajo tudi druge vrste živali, ki gradijo in opremljajo svoja bivališča tako, da se ljudje, ko jih najdejo, nad njimi zelo začudijo; vendar ta bivališča kljub temu zlahka prepoznamo kot dela živali, saj jih vedno najdemo v enaki vrsti in obliki. Izkušeni kemik lahko analizira material, iz katerega so zgrajena in ugotovi njegovo sestavo, vendar gradbenega materiala, iz katerega pajek prede svojo nit, čebela svoje celice in polž svojo lupino ni mogoče pridobiti iz narave. In tako kot je s takšnimi živalmi, tako je tudi s pravimi predadamiti, ki jih najdemo v afriških gozdovih in tu in tam v Ameriki.
28 Mislim, da sem vam adamsko obliko zemlje več kot dovolj nazorno prikazal na najkrajšem možnem času in o tem ne boste imeli kaj več spraševati.
29 Podal bi le dve zadnji pripombi:
30 Prva je ta, da si je današnja Donava svojo sedanjo pot skozi Železna vrata utrla šele nekaj sto let pozneje, čeprav so morale človeške roke strugo reke skozi Železna vrata še vedno urejati tako, da je bila zdaj plovna tudi za večja vozila. Tam, kjer so si omenjena jezera ob Muri našla okoliške ovire, je treba pogledati le hribe, ki obdajajo dno Mure in njihova melišča vam bodo takoj povedala, kako so nastali ti hribi, pa tudi sedanji tretji breg, ki ga je oblikovala Mura; tam boste zlahka našli ostanke postopoma uničenih nasipov.
31 Na tleh okoli Gradca boste na ne pregloboki globini zlahka našli valjaste kamne, ki tehtajo več sto funtov in so večinoma zelo trde sestave. Za Wildonom je Mura že plitvejša, a na precejšnji globini lahko najdete še težje razvaljane apnence. Od Radgone naprej pa do izliva v Dravo pa najdete več peska kot razvaljanega kamenja in to zato, ker je Mura že tam imela zelo široko strugo in zaradi premajhnega padca ni imela velikega pritiska.
32 Pojdite v Egipt in našli boste zelo malo kamnitih ruševin do same bližine slapov, a še večjo količino rdeče-rjavega in včasih belkastega peska! Razlog za to je, da je ta tok do območja slapov še vedno v nekoliko drugačni liniji padca s sedanjim Sredozemskim morjem - kar zadeva višino - medtem ko imajo drugi tokovi proti morju močnejši padec, razen Donave v Črno morje, Volge v Kaspijsko morje in reke Amazonke v Ameriki v Atlantsko morje.
33 Drugič, kar zadeva domnevo o poplavi Amerike, o kateri med domačini tega dela sveta krožijo mračne legende, to prav

tako kot nič ne dokazuje splošne poplave v tem delu sveta! V tistem času so bile nižine na tem delu sveta še vedno pod vodo. Sčasoma se je ta del sveta, ki se je raztezal od severa proti jugu, vedno bolj dvigal nad morsko gladino, predvsem zaradi izbruhov notranjih ognjev, in morje se je moralo vedno bolj izsuševati.
34 Poleg tega se je zgodil še en velik naravni dogodek za to zemljo:
35 V tistih pradavnih časih na zemlji, v katerem se je po zakonu selitve morja večji del tega nahajal bolj proti severu, je potekala neprekinjena vrsta otokov od skrajne zahodne obale Afrike do vzhodnega vogala današnja Brazilija. Tako se je delil severni Arktični ocean od južnega Atlantskega oceana; ti dve morji sta bili povezani le s številnimi ožinami, od katerih je bila največja komaj tako široka kot Rdeče morje.
36 Šele takrat, ko so vsi deli takratnega sveta, zlasti pa morsko dno, utrpeli številne spremembe zaradi podzemne sile ognja, se je največji del zgoraj omenjene vrste otokov ter na tisoče večjih in manjših otokov velikega oceana potopilo v globino in Severno morje se je lahko skozi ta široka vrata svobodneje stekalo v Južno morje, nato pa so se pokazali številni otoki in druge nižine v severnem delu zemlje in tako tudi dežele Amerike.
37 Po drugi strani pa je konica Afrike, ki je nekoč segala daleč navzdol proti južnemu polu, še vedno pod vodo, zato morje daleč pod rtom Dobrega upanja tvori nekakšno goro, čez katero se ladje težko prebijejo, zlasti ob slabem vetru, in so morale pogosto na dolg ovinek, da bi dosegle plitev del Vzhodnega morja. Seveda je zdaj parnikom lažje. -
38 Zdaj veste tudi kako je poplava vplivala na Ameriški kontinent in na številne večje in manjše otoke in ne sprašujte več o teh podatkih, sicer bi vas moral popeljati nazaj v obdobje prastvarjenja in številnih morskih selitev. S tem ne bi izvedeli več koristnejših informacij kot tista stara ženska, ki ni mogla razumeti, kako je prišla do toliko gub in peg, čeprav je vedno živela lepo in čedno, saj pri njenih dvajsetih letih, na njenem celotnem telesu ni bilo mogoče odkriti nobene gube, tudi za ceno sveta.
39 Ja, potem ne moreš reči drugega kot: “Gospod Bog je vse to uredil tako, da se časi spreminjajo in da se s časom spreminjamo tudi mi ljudje in vse, kar nas obdaja!”
40 Pustimo torej zdaj Zemljo počivati; Čez tisoč let bo tako ali tako videti popolnoma drugače! In s tem je konec te razlage, ki sem ti jo dal, da boš lažje razumel še marsikaj drugega iz evangelijev in Mojzesovih spisov! Amen.